

Geneza - Comentarii Jean Koechlin

Geneza 1:1-19

Înainte să fi existat vreun lucru din creație, Dumnezeu, Cel fără început, era prezent. Și El ne permite să fim martori la desăvârșirea lucrării Sale creatoare. Când dorim să facem un obiect oarecare, ne trebuie întâi anumite materii. Pentru Dumnezeu însă este suficient ca să vorbească și totul este creat din nimic. El zice – și iată că se ivesc cerul, pământul, luna, norii, mările, „uscatul“, bolta cerească cu luminile ei: soarele, luna, stelele fără număr, infinitul mare și infinitul mic, uimitoarea diversitate de plante și de animale. Această relatare, deopotrivă maiestuoasă și simplă, da un răspuns definitiv la marea întrebare pe care dintotdeauna oamenii n-au încetat să și-o pună: „Cine a măsura apele ... a potrivit cerurile ... a cântărit munții? Cine a creat acestea ...? (Isaia 40.12, 26; Proverbe 30.4). Da, cine a conturat forma perfectă a cristalelor de zăpadă? cine a conceput structura extraordinară a celei mai obișnuite insecte? cine a ales culoarea și parfumul celei mai obișnuite flori? Evrei 1.2,3 ne da răspunsul: Isus, Autorul mântuirii noastre, este deopotrivă și Creatorul tuturor acestor minunatii (vezi și Proverbe 8.27-31).

Geneza 1:20-31

O pendulă dezvăluie priceperea ceasornicarului care a făcut-o. În același fel, „cerurile vestesc gloria lui Dumnezeu și întinderea lor arată lucrarea mâinilor Lui“ (Psalmul 19.1). „Uitați-vă la pasarile cerului ... priviți cu atenție crinii câmpului“ (Matei 6.26, 28), ne invită Domnul Isus. Vai, câți rămân orbi față de frumusețile naturii, nesciind să vadă „eterna Sa putere și divinitate“ (Romani 1.20)! Necredincioșii au încercat să înlocuiască aceste versete atât de clare cu teoriile lor despre originea universului și a vieții. Dar nu vă temeți, nici speculațiile minții o menesci, nici descoperirile geologiei nu vor zdrăci vreodată cea mai mică din aceste declarații divine. Să ne amintim că în această sferă știința este cea care poate instrui, nici înțelepciunea cea care poate pătrunde. Cuvântul este Cel care instruieste și credința cea care pătrunde (citiți Evrei 11.3). Ce contrast este acum față de v. 2! Acolo unde domnea întunericul, Dumnezeu a făcut să strălucească lumina. Dintr-o scenă pustie, El a făcut o lume ordonată și locuibilă. Dar pământul era încă gol. Și „Dumnezeu însuși care a înțocmit pământul ... nu l-a creat (pentru a fi) pustiu“, ci „ca să fie locuit“ (Isaia 45.18). Printr-un ultim act suveran el a creat omul și l-a făcut după chipul Sau, reprezentant al Sau, cap al întregii creații.

Geneza 2:1-14

„Domnul a făcut cerurile și pământul în șase zile, și în ziua a șaptea S-a odihnit și S-a înviorat“ (Exod 31.17). El însuși este încântat de bucuria pe care a pregătit-o pentru făptura Sa. În creație admirăm

puterea lui Dumnezeu, destoinic sa randuiasca miliardele de stele pe intinderea nema surata a cerului, sa puna hotare marii, sa controleze forta trasnetului si a vantului, destoinic si sa intocmeasca un om dintr-un pumn de tarana. De ase menea admiram intelepciunea Lui care a masurat perioadele si ano timpurile, a stabilit un echilibru in intreaga natura, a dat legi plantelor si instincte animalelor (Psalmul 104.24). Dar mai ales sa admiram bunatatea Lui. El a facut cerurile, a despartit pamantul de ape, a asezat luminatorii cei mari ..., „pentru ca bunatatea Lui ramane pentru totdeauna“ (Psalmul 136). Cu grija unei mame care a pregatit dinainte tot ce va fi necesar pentru copilul pe care-l va aduce pe lume, Dumnezeu a asezat omul in conditii ideale. El l-a pus intr-o gradina a deliciarilor, unde avea sa se bucure de linistea Creatorului sau. Suflandu-i in nari „suflare de viata“ (v.7), Dumnezeu l-a facut (spre deosebire de animale) un suflet viu si nepieritor, responsabil fata de El.

Geneza 2:15-25

Dumnezeu a asezat omul in centrul minuna tei Sale creatii pentru a exercita functia de administrator. Un singur lucru i-a interzis: sa manance din fructul pomului cunos tinte binelui si raului. Aceasta i-a pus la incercare ascultarea legata de pozitia sa de faptura responsabila. Omul, spre deosebire de animale, nu este supus im pulsurilor irrationale. El a fost creat liber, dar in acelasi timp ascultator fata de Creatorul lui. Suntem martorii primului act infaptuit de Adam in calitate de administrator: acela de a da nume tuturor fapturilor vii. Acestea au fost create cu scopul de a-i sluji omului, dar oricat ar fi de inteligente, ele nu depasesc gradul de inteligenta al lui Adam si nici nu au o afectivitate care se manifesta ca o nevoie imperioasa. Astfel, singuratatea nu era buna pentru om; el avea nevoie de cineva caruia sa-i imparta seasca gan du ri le, cu care sa se bucure de darurile divine si cu care sa multumeasca impreuna Aceluia care le-a oferit aceste daruri. Iubirea lui Dumnezeu inte le ge aceasta nevoie si ii raspunde, dandu-i un inso ti tor, un ajutor inteligent, inzebrat cu afectiuni ca si ale lui. In aceasta imagine distingem taina Bisericii, mireasa lui Hristos care a fost cufun dat in somnul mortii, mireasa pe care o primeste de acum din mana lui Dumnezeu pentru ca s-o hra neasca si s-o ingrijeasca cu drag (Ef. 5.29). „Taina aceasta este mare“, exclama apostolul: „pentru ca suntem ... din carnea Sa si din oasele Sale“.

Geneza 3:1-13

Fericirea omului in Eden va fi de scurta durata. Deghizat in sarpe, diavolul patrunde in gradina si castiga increderea femeii, strecurandu-i in acelasi timp in inima neincrederea fata de Dumnezeu. «Dumnezeu nu te iubeste – sopteste el – de vreme ce te lipseste de un asemenea avantaj. Nu numai ca nu veti muri», ci „veti fi ca Dumnezeu“ (v.5). Mincinosul seamana astfel mandria si invidia in sarmana inima ome neasca (cititi in antiteza Filipeni 2.6). „Pofta, dupa ce a zamislit, naste pacatul“ (Iacov 1.14, 15). Omul a fost inselat: cunoasterea binelui si raului nu i-a dat nici o putere ca sa faca binele si nici nu l-a ajutat sa se fereasca de rau. Primul sau efect a fost ca l-a facut constient de goliciunea sa: stare fireasca de care el se rusineaza. Sortul din frunze de smochin pe care si l-a facut nu este altceva decat o imagine a eforturilor umanitatii de a-si ascunde mizeria morala. Dar „totul este gol si descoperit inaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face“ (Evrei 4.13). „Unde esti?“ (v. 9). „Ai mancat din pom?“ (v. 11). „Ce ai facut?“ (v. 13) – intrebari la fel de teribile, care nu admit eschivari sau scuze.

Geneza 3:14-24

Dumnezeu hotaraste care este responsabilitatea fiecarui vinovat si pronunta o intreitenta. Despre sarpe profeteste ca „samanta fe meii“ (Hristos) ii va zdrobi capul, cu alte cuvinte, ca ii va nimici puterea. De indata ce pacatul a patruns in lume, Dumnezeu face cunoscut remediul pe care l-a pregatit deja. Fe meii ii sunt rezervate suferintele de a nastea copii; cat despre om, munca grea va fi partea lui, pana se va implini si pentru unul si pentru celalalt sentinta implacabila: „pentru ca plata pacatului este moartea“ (Romani 5.12 si 6.23). Credinta in Rascumparatorul promis ii permite lui Adam sa raspunda condamnarii la moarte dand sotiei sale numele Eva: viata. La randul Sau, Dumnezeu ras punde acestei credinte inlocuind sorturile resurselor omenesti cu vesminte de piele care ne invata acest adevar fundamental: singura drep tate in care poate fi imbracat o mul este aceea in care il imbraca Insusi Dumnezeu. Dar, intoc mai cum aceste vesminte erau din pielea unui animal sacrificat, dreptatea cu care Dumnezeu il aco pera pe pacatos este cea a lui Hristos, Mielul dat mortii. Cat de mangaietor este sa ve dem ca Dumnezeu nu go neste omul din gradina inainte de a-i fi descoperit gandurile Lui de har si de mantuire!

Geneza 4:1-14

Din zorii omenirii, doua rase au prins contur. Cain, primul om nascut pe pamant, este stramo sul tuturor celor care sunt drepti in ochii lor insisi. Satisfacut de sine insusi si de faptele sale, inconstient de pacat si de consecintele lui, se prezinta inaintea lui Dumnezeu cu fructul propriei sale munci, rod al unui pamant blestemat. Cum putea Dumnezeu sa priveasca aceasta? Abel, al doilea om, este inaintasul celor din linia cre dinteii; el deschide lista de onoare din cap.11 al cartii Evrei (v. 4). Jertfa pe care o ofera el este „mai buna“ decat cea a lui Cain, deoarece este adusa prin intelegerea gandurilor lui Dumnezeu. Dupa pacatul omului impotriva lui Dumnezeu (cap. 3), avem aici pacatul omului impotriva sene nu lui sau. Cain isi ucide fratele. Si Cuvan tul, care distinge gandurile si intentiile inimii, da pe fata motivul: gelozia. „Pentru ce l-a ucis? Pentru ca lucrarile lui erau rele, iar ale fratelui sau, drepte“ (1 Ioan 3.12). Mai tarziu, cand pe pamant venea Domnul Isus, evreii l-au tri mis la moarte pentru acelasi motiv. Perfectiunea Lui accentua faptele lor rele. Ei au varsat sangele Celui cu adevarat drept si pedeapsa lor este astazi ca si cea a lui Cain: sunt imprastiati si persecutati pe pamant.

Geneza 4:17-26

Cain, condamnat sa fie „priebeag si fugar“, re fuza ceea ce randuise Dumnezeu pentru el si se asaza in lume in mod confortabil. Isi construiește o cetate pentru el si pentru urmasii sai si fiecare isi gaseste o indeletnicire dupa propria alegere. Insa «progresul social» nu indreapta natura umana. Rasa lui Cain se aseamana cu inaintasul ei. Violenta si spiritul de provocare al primului asasin din istorie se regasesc in descendentul sau, Lameh. Aceasta ima gine ne prezinta anticipat lumea de azi care Il tri mite la moarte pe Domnul Isus, adevaratul Abel. Totul continua ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat, ca si cand crucea nu ar fi existat nicio data. Totul se or ganizeaza astfel incat viata pe pamant sa fie cat mai placuta. Nimic nu lipseste: stiinta, arta, industrie, chiar si religie. Numai Domnul Isus este aproape intotdeauna absent. Dar, in paralel cu dinastia lui Cain, o alta spi ta isi face

discret aparitia la sfarsitul capitolului. Set ia lo cul lui Abel si atunci oamenii incep sa cheme Nu mele Domnului. Viata celui drept care fusese dat mortii se perpetueaza simbolic pe linia cre din tei, vorbindu-ne despre felul in care Hristos, al doilea Om, Si-a castigat o familie care-l poarta numele si care traieste in temere de Dumnezeu.

Geneza 5:1-20

Dupa falimentul liniei lui Cain, este ca si cum Dumnezeu lua istoria omului de la inceputul ei (v. 1, 2). Avem aici succesiunea de nume care formeaza ceea ce s-a chemat de-a lungul veacurilor „firul de aur al credintei“, care va duce la Mesia: „samanta femeii“ promisa dupa cadere. In acea ta familie nu este problema multor ocupatii, ca in cea a lui Cain. Umblarea pe pamant a omului lui Dumne zeu abia daca lasa urme. El nu contribuie in mod semnificativ la progresul lumii si istoria nu are lucruri mari de spus despre el. El se naste, li slujeste Dumnezeului sau cu umilinta, are copii si moare. Da, moartea este acolo, conse cin ta a pacatului si rezumatul vietii indelungate a fieca ruia dintre patriarhi se incheie cu cuvintele inexorabile: „si a murit“ (de opt ori). Satan, mincinosul, afirmase: „nicidecum nu veti muri“ (3.4), dar Dum nezeu a poruncit: „in tarana te vei intoarce“ (3.19) si acest capitol 5 ne aduce o confirmare solemna. Totusi Adam si primii sai descen denti au atins varste record. Dumnezeu a permis aceasta, pentru ca, inainte de existenta Scriptu ri lor, adevarul sa poata fi transmis oral prin cat mai putini intermediari posibili (abia daca au fost sapte intre Adam si Moise).

Geneza 5:21-32

Acest capitol cuprinde o stranie si totodata o notabila excep tie de la legea mortii. Enoh traieste 65 de ani, apoi umbla cu Dumnezeu timp de 300 de ani, dupa care Dum nezeu il ia. Nu se dau nici un fel de detalii despre umbla rea lui cu Dumnezeu, nici despre rapirea lui care este, pe scurt, ultimul pas al acestei umblari. Dar ce minunat rezumat al unei vietii!Stim noi oare ce inseamna a umbla cu Dumne zeu macar o singura zi dintr-un an? Prin umblarea credin tei, Enoh are un loc pe lista martorilor straluciti din cap. 11 al cartii Evrei (v. 5). Numele lui inseamna „invatat“ si, asemeni lor, invatat de Dumne zeu, el Il con templa, prin credinta, dincolo de lucrurile prezente, pe Domnul care vine sa domneasca „cu zecile de mii de sfinti“ (Iuda 14). Aceasta vi ziu ne il mentine separat de cei care vor fi judecati.Curand, ca si Enoh, toti credinciosii gasiti in viata vor fi luati de pe pamant fara sa treaca prin moarte, cand, potrivit promisiunii Sale, Domnul Isus va veni pentru ai Sai (1 Tesaloniceni 4.17). A invatat oare fiecare dintre cititorii nostri acest adevar, fericit pentru toti cei pregatiti, dar solemn pentru cei care nu sunt pregatiti?Sa notam ca Dum nezeu nu trimite judecata Sa in lume inainte sa fi dat promisiunea binecu vantarii: Noe sem nifica „mangaiere si odihna“.

Geneza 6:1-12

Si Petru si Iuda fac aluzie, fiecare in parte, la acest timp de dinainte de potop in care ingerii „nu si-au pastrat starea initiala“ si, prin urmare, si-au suportat consecintele (2 Petru 2.4; Iuda 6, 7). Oamenii se

inmultisera pe pamant si, odata cu ei, s-a inmultit si raul sub cele doua forme ale lui: coruptia si violenta (v. 11). Este oare ome nirea mai buna in zilele noastre? Toate ne arata ca nu. Si Scriptura ne averti zeaza: „oamenii rai ... vor inainta spre mai rau“ (2 Ti motei 3.13). Astazi, ca si atunci, admiratia pentru oamenii vi teji cu renume (sf. v. 4), fie ca sunt campioni sportivi, eroi de razboi etc, poate merge mana-n mana cu cea mai grava coruptie. Dumnezeu priveste la inima oamenilor, nu la realizarile lor (1 Sa m. 16.7). Versetul 5 ne arata rezultatul tragic al aces tui test: „orice imaginatie a gandurilor inimii lui era indreptata in fiecare zi numai spre rau“. „De asemenea, inima fiilor oamenilor este plina de rau, iar nebunia este in inima lor cat traiesc“ confirma Eclesiastul (Vulgata: Predicatorul) – Ecl. 9.3; de citit si Ieremia 17.9. Atunci „Domnului I-a parut rau ca facuse pe om“ (v.6). Aceasta vrea sa spuna ca Dumne zeu nu greseste niciodata. Dar rautatea omului Il obliga sa schimbe hotararile. Dumnezeu decide deci sa inlature fapturna Sa de pe pamant, cu exceptia lui Noe, singurul care umbla cu El.

Geneza 6:13-22

Desi Noe este numit om „drept“, „fara pata“ fata de cei din vremea lui (v. 9), nu meritul lui, ci numai harul il va cruta (v. 8). Sosise momentul ca Dumnezeu sa-i faca cunoscut intentiile Sale si sa-i dea instructiunile Sale. Este usor sa te faci ascultat si inteles de cineva care merge pe aceeasi cale cu tine. La aceste in stiintari, Noe raspunde prin credinta: „Prin credinta, Noe, dupa ce a fost divin insti intat, ... a pregatit o arca pentru salvarea casei lui“ (Evrei 11.7). El nu are nimic altceva decat Cuvantul lui Dum nezeu pentru a arata ca va veni judecata. Dar aces ta ii este suficient. El construieste corabia si prin ea condamna lumea. Fiecare lovitura de cio can le reaminteste contemporanilor sai ca judeca ta se apropie. Si in tot timpul constructiei, rabdarea lui Dum ne zeu asteapta (1 Petru 3.20). Dar oare cati profita de aceasta? In afara de familia patriarhului, s-ar parea ca ni meni! Aver tis mentele staruitoare ale acestui „vestitor al dreptatii“ sunt in tampinate cu indiferenta si cu batjo cura. Si astazi sunt numerosi batjocoritorii care nu cred nici in re ve nirea Domnului, nici in judecata (2 Petru 2.5; 3.3-6). Ei ignora in mod voit ceea ce spune Biblia despre potop si considera aceasta relatare drept o legenda.

Geneza 7:1-16

Ascultarea lui Noe s-a manifestat nu numai prin faptul ca a construit corabia, ci si prin faptul ca a facut-o in toate detaliile cum ii poruncise Dum nezeu (6.22). Acum asculta intrand in ea cand i se porunceste (v. 5). Siguranta noas tra vine din ascul tatea de Dumnezeu. Noe, om evlavios, experimenteaza ad litteram Psalmul 32.6. Versetul 16 ne aminteste ca o alta usa, cea a haru lui, este inca deschisa astazi, dar pentru cat timp? „Usa a fost inchisa“ declara solemn Ma tei 25.10. Cititorule, de care parte a acestei usi te vei afla? Inaun tru, cu Isus si ai Sai? Sau afara, cu toti cei care vor bate zadarnic si carora Dom nul va tre bue sa le raspunda: „Nu va cunosc“ (Luca 13.27)? Sa remarcam ca Insusi Domnul a inchis usa in urma lui Noe, a familiei lui si a tuturor animalelor. Noe nu mai putea sa deschida usa, chiar daca ar fi vrut aceasta din proprie initiativa. Acum, pentru ca Dumnezeu a oferit un mij loc de salvare, punandu-i pe ai Sai la adapost, in chizand usa corabiei, poate sa deschida stavilarele cerurilor. Din punct de vedere profetic, Noe si familia sa reprezinta ramasita lui Israel. Dupa rapirea Bisericii, reprezentata de rapirea lui Enoh, ramasita va trece cu bine

si nevatamata prin necazul cel mare de la sfarsit si va fi intro dusa in noua lume a mileniului.

Geneza 7:17-24, 8:1-5

Indelunga-rabdare a lui Dumnezeu a luat sfarsit. Valurile judecatii Sale se revarsa peste pamant. Cu exceptia corabiei care se construise, nimic nu lasa sa prevada judecata. Totul parea sa mearga foarte bine. Lumea isi continua mersul cu veselie. Mancau si beau, se in surau si se maritau. „N-au stiut nimic – spune Domnul Isus – pana a venit potopul si i-a luat pe toti“ (vezi Matei 24.37-39). O soarta pe cat de neasteptata pe atat de groaznica ii lo veste pe cei care au ramas surzi la invitatia harului lui Dumnezeu. Si aceasta istorisire consemnata in Cu vantul lui Dumnezeu si amintita chiar de Domnul Isus constituie cel mai serios avertisment de a ne im paca cu Dumne zeu. Fiecare este astazi invitat sa-si ocu pe locul in corabie, cu alte cuvinte, sa-si gaseasca in Hristos adapost fata de mania lui Dumnezeu. Iar daca avem in El acest loc absolut sigur, sa nu uitam nicio data ca El a tre cut in locul nostru prin apele teribile ale judecatii lui Dumnezeu. „Toate valurile Tale si tala zurile Tale au trecut peste mine“ (Psalmul 42.7).In mijlocul acestui prapad fara seaman, Noe si familia lui se bucura de o pace deplina. Fie ca apele se involbureaza sau se retrag, corabia nu va naufragia ... cu atat mai mult credinciosul care ramane in Hristos se va afla la loc sigur in ziua judecatii.

Geneza 8:6-22

Fara mijloc de propulsie si fara carma, corabia pe care o conduce Dumnezeu cu mana sigura a tinge usca tul pe muntele Ararat. Aparent Noe ar putea iesi. Dar el asteapta si mai trec multe zile. Intrat in corabie la porunca lui Dumnezeu, el nu va iesi de acolo decat la porunca lui Dumnezeu. Porumbelul care nu se poate aseza nicaieri si care se intoarce in corabie este un sim bol al Duhului lui Dumnezeu care nu-Si gaseste locul intr-o lume condamnata. Dar cand va aparea Isus, Duhul Se va putea in sfarsit aseza peste El in chipul curat al unui porumbel (Matei 3.16). Si astazi este la fel pentru credinciosul care are Duhul Sfânt: el nu gaseste in lume nici o hrana spi ri tuala, nimic care sa-i satisfaca inima. Dimpotri va, omul fi resc este in largul lui in lume, un sim bol in acest sens fiind corbul, pasare ne curata potrivit cu Levitic 11.15, care se hraneste cu carne stricata.Noe iese in sfarsit din corabie, la porunca Domnului. Primul lucru pe care il face este sa ofere o jertfa. Dumnezeu are pri mul drept asupra acestui pamant curatit de stri caciunea lui si spre El se inalta un miros placut.N-am cunoscut si noi adesea in viata noastra izbaviri, fie ele mari sau mici? Sa nu uitam nici o data sa aducem multumiri! Si mai ales pentru „o mantuire asa de mare“ (Evrei 2.3)!

Geneza 9:1-19

Pamantul a fost maturat de consecintele pacatului. Insa radacina raului este mereu acolo, in inima o mului, pe care toate apele potopului nu o pot cu rati.Dumnezeu il binecuvanteaza pe patriarh si familia lui si le incredinteaza guvernarea paman tului. Cum vor raspunde descendentii lui Noe la aceasta bunatate divina? In acelasi fel in care a facut Cain in ca p. 4: varsand sange! Dumnezeu o spune: violenta va reaparea. Da, sangele Fiu lui lui Dumnezeu Insusi va fi varsat si doar acesta va putea spala inima omeneasca.Pamantul este incre dintat omului, care de atunci il stapaneste cu asprime. Sub jugul sau „toata creatia suspina impreuna si este in dureri de nastere pana acum“

(Romani 8.22).Ca semn al le ga man tului Sau, Dumnezeu da curcubeul in nor. Aparitia sa la momentul unei averse este si astazi un semn al harului, o amintire a promisiunii din v. 15. In sens spiritual, tot asa este si pentru crestin. In toate fur tunile de aici, de jos, el are privile giul sa-si inalte ochii credintei spre un Dumnezeu credincios promisiunilor Sale. Prezenta lui Hris tos la dreapta Sa (Evrei 9.12; 10.12) vor beste mai bine decat curcubeul, ea fiind o necur mata a ducere-aminte ca orice copil al lui Dumnezeu a scapat de o judecata mult mai grozava decat potopul.

Geneza 9:20-29, 10:1-20

Nici cele mai minunate experiente cu privire la puterea si dragostea lui Dumnezeu nu pot fa ce omul mai bun decat este (8.21). Pus sa gu ver neze pamantul, Noe face dovada ca nu se poate stapani pe sine insusi. Ham, care „isi bate joc de tatal sau“ (Proverbe 30.17) si se bucu ra de pacat, asa cum face lumea astazi, atrage bles te mul asupra descendentilor sai, canaanitii. Vom ve dea ca multe natiuni descin zand din Ham si mentionate in acest ca pitol vor deveni vrajmase poporului lui Dumne zeu, cum ar fi: Babi Ionul (Sinear), Egiptul (Mitraim), Ninive, filistenii si canaanitii a ca ror tara va fi data lui Israel. Sem si lafet si-au o norat tatal si vor prospera pe pamant (Efeseni 6.2, 3).Capitolul 10 ne arata originea natiunilor lumii (cititi Deuteronom 32.8). Pentru a intelege fondul lu crurilor trebuie sa mergem la originea lor. Babel (Babilon) si Asur (Asiria) au ca punct de plecare re gatul lui Nimrod. Numele acestui om inseamna «rebel» si acest lucru este confirmat prin faptele lui. Ince pand cu el, omul prada pamantul si ucigand – atat din placere cat si pentru a-si arata puterea – animalele pe care Dumnezeu i le-a dat ca hrana (9.3), face sa domneasca pe pamant teama si suferinta.

Geneza 11:1-26

Vedem aici intemeierea Babelului (sau Babilonul) care, in intreaga Scriptura, reprezinta lumea cu mandria si cu lacomia ei. De asemenea putem vedea pre tentiile la unitate ce vor caracteriza Babilonul religios, falsa biserica din Apocalipsa 17 si 18. Oamenii vor sa se impotrivasca lui Dumnezeu unindu-si fortele, lucrand la gloria lor pro prie. „Sa ne facem un nume ...“ (in contrast cu Ps. 148.13). Dar sa privim ras punsul lui Dumnezeu dat cu alta ocazie la ridicola sfidare a oa menilor stransi impotriva Lui: „Cel care locuieste in ceruri va rade; Domnul Isi va bate joc de ei“ (Psalmul 2.4; cititi si Isaia 8.9). Domnul incurca limba oamenilor la Babel si ii imprastie (v. 7, 8).In contrast cu aceasta, Noul Testament ne prezinta „Adunarea Dumnezeului celui viu“ inte meiata de Hristos si intocmita prin Duhul Sfant (1 Timotei 3.15; Matei 16.18). La Cincizecime, apostolilor le-a fost dat darul vorbirii in limbi, pentru a face auzite, prin har, tuturor natiunilor odinioara risipite, „lucurile minunate ale lui Dum ne zeu“ (Fapte 2.11). In Apocalipsa 5, multimea celor rascumparati care incon joara tronul Mielului este alcatuita din oa meni „din orice semintie si limba si popor si natiune“ (Apocalipsa 5.9).Versetele de la 10 la 26 descriu linia lui Sem, pe care o regasim in genea logia Domnului Isus (Luca 3.36).

Geneza 11:27-32, 12:1-8

In acele timpuri de dupa potop, idolatria a cunoscut un avant infricosator (cititi Iosua 24.2). Dumnezeu lasa de a ceasta data raul sa-si urme ze cursul, dar cheama un om sa se des parta de

rau. „Prin credinta, Avraam, cand a fost chemat, a ascultat ca sa iasa ... si a iesit, nestiind unde merge“ (Evrei 11.8). «Avraam pleca cu ochii inchisi, dar Dumnezeu il conducea de mana» (J. G. B.) – (Fapte 7.2). Poruncile lui Dumnezeu, insotite de inseptite promisiuni (v. 2, 3), ii sunt suficiente pentru a-l face sa porneasca. Ascultarea este impotriva pornirilor noastre naturale, chiar si atunci cand stim de ce ni se cere un anumit lucru. Dar a asculta fara a intelege si a porni la drum fara a-ti cunoaste destinatia cere credinta, cu alte cuvinte, o deplina incredere in Cel care a poruncit. Avraam este in Scriptura modelul credintei. Aceasta credinta este caracterizata de o abandonare a lucrurilor vazute pentru un tel nevazut (2 Corinteni 4.18). Spre deosebire de cei care construiesc cetati pe pamant (Cain, cei de la Babel ...), Avraam isi inalta privirea spre cetatea cereasca „al carei mester si ziditor este Dumnezeu“ (Evrei 11.10). Si aceasta speranta face din el un strain pe pamant. De acum incolo el nu va avea decat cortul sau si altarul sau (v. 8), care marturisesc dublul caracter, de calator si de inchinator, care defineste omul credintei in toate timpurile

Geneza 12:9-20, 13:1-4

Avraam a venit in tara Canaan cu Lot, nepotul sau. Aici apare insa foamea si, fara a astepta de aceasta data instructiuni divine, patriarhul coboara in Egipt. Sa luam aminte la ce duce lipsa de dependenta: isi reneaga sotia si, prin aceasta minciuna, se pune intr-o situatie critica. Din aceasta trista pagina a istoriei lui invatam de ce este capabil cel mai credincios om atunci cand paraseste locul in care l-a asezat Dumnezeu. El poate ajunge pana acolo incat sa neghe relatia lui cu Domnul. Petru a trait si el aceasta dureroasa experienta. Cautand tovarasia vrajmasilor stapanului sau, el a pierdut tot curajul de a-l marturi si Numele (Matei 26.69 ...). Nu cumva si noi, rascumparati Domnului, ne rusinam uneori sa spunem ca-l apartinem Lui? (comparati cu 2 Timotei 2.12,13). Atitudinea sa echivoca, dezastruoasa pentru omul lui Dumnezeu, este ea oare cat de putin profitabila pentru lume? Nicidecum! Prezenta Saraiei in palatul lui Faraon aduce doar urgia asupra lui si asupra poporului sau. Dupa ce luase i-a strigat: „pleaca!“ (v. 19) cu totul altfel decat ii poruncise Domnul in v. 1, Avraam se intoarce in Canaan in locul de unde plecase. El regaseste altarul, cu alte cuvinte, relatia cu Dumnezeu, de care nu se putuse bucura in timpul sederii sale in Egipt.

Geneza 13:5-18

Timpul pe care Avraam l-a petrecut in Egipt a fost timp pierdut si bogatiile pe care le-a dobandit acolo devin o pricina de ingrijorare pentru el. Acestea duc la despartirea de Lot. Certurile intre „fratii“ au loc in prezenta canaanitilor care locuiau in tara (v. 7), ceea ce este deosebit de trist pentru marturie (1 Corinteni 6.6; Ioan 13.35). Avraam il lasa pe Lot sa aleaga locul unde va merge. Ce duh bland si lipsit de egoism arata el! O, de l-am putea imita de fiecare data cand simtim ca trebuie sa ne aparam drepturile! Lot a ales ce i-a placut lui, ce i-a atras inima lumeasca (si campia Iordanului seama na cu Egiptul – v.10), in timp ce Avraam il lasa pe Dumnezeu sa-i decida locul (Psalmul 47.4). Iar Dumnezeu n-a dezamagit niciodata pe cei care s-au increzut in El. „Paterii nostri ... s-au increzut in Tine ... si n-au fost dati de rusine“ (Psalmul 22.4, 5). Intr-adevar, lui Avraam ii este confirmata posesiunea tarii promisiunii. Dumnezeu ii spune: „Ridica-te ochii“ (v. 14) si apoi „Ridica-te, cutreiera tara“ (v. 17). Canaanul este pentru noi o imagine a cerului pe care Dumnezeu ne invita nu numai sa-l contemplam, ci sa-l si exploram prin credinta. Si cum putem strabate „in lung si-n lat“

aceasta tara cereasca? Prin studiu amanuntit si prin meditatie asupra minunilor Cuvantului divin.

Geneza 14:1-12

Spre deosebire de Avraam, omul credintei, Lot este un exemplu de credincios care umbla prin ve dere. Timp indelungat el si-a urmat unchiul imi tandu-l ... asa cum fac multi tineri care se bazeaza pe credinta parintilor lor sau a celor mai mari decat ei. Supus la proba, Lot a aratat ce era in inima lui. Fara sa se gandeasca s-a dus la Sodoma (13.12) si acum lo cuia acolo (v. 12). Odata ce cineva a pornit pe o cale alunecoasa, nu se mai poate opri. Ca urmare a acestei stari ne potrivite in care se afla, el ajunge sa fie implicat intr-un razboi care nu il privea si este luat prizonier impreuna cu locuitorii Sodomei. Ames tecul cu cei care nu se tem de Dumnezeu il ex pu ne pe copilul lui Dumnezeu la pierderea liber tatii si, mai mult, aceasta tovarasie ii va crea intotdeauna greutati si ii va aduce neliniste in suflet. 2 Petru 2.8 atrage atentia asupra aces tor chinuri zilnice ale sufletu lui care, pentru Lot, ca si pentru orice alt credin cios lumesc, rezulta inevitabil din viata dubla pe care o traiesc. Ca zand prada acestor conflicte, atat dinauntru, cat si din afara, un asemenea om nu poate decat sa fie nenorocit. Dimpotriva, Avraam, pe munte, nu cunoaste aceste complica tii. El este strain de lume si de toate ingrijorarile ei. Semanam noi cu Lot, sau cu Avraam?

Geneza 14:13-24

Pana acum Avraam a evitat sa intervina si sa ia parte la vreun conflict care nu il privea (Pro verbe 26.17). Dar, de indata ce afla ca nepotul lui a fost luat prizonier, nimic nu-l va opri sa-i vina in ajutor. Ar fi putut sa gaseasca drept scuza sla biciunea resurselor sale in fata unui grup de regi victoriosi si sa ramana neutru sau sa-si spuna ca lui Lot i s-a intamplat ceea ce merita. Dar nu, dragostea sa pentru „fratele“ lui, credinta sa, perse verenta sa ii aduc victoria si il eliberea za pe cel prins. Iata in sa un alt adversar mult mai puternic decat cei patru regi, desi fusese invins. Este regele Sodomei. El se apropie si incearca sa-l indatoreze pe Avraam cu daruri – pentru ca presupune ca si el, asemeni majoritatii oamenilor, ar putea fi atras de bunuri pamantesti. Dar Dum nezeu vegheaza si, pentru a-si intari slujitorul, ii trimite chiar inaintea acestei intalniri un vizitator misterios: pe Melhisedec. Imperat si el si in acelasi timp si preot, este un sim bol al Dom nului Isus (Evrei 7.1-10). Hranit si binecuvantat de Melhi se dec, Avraam refuza cate goric ofertele regelui So domei. O inima satisfacu ta de Hristos este secre tul rezistentei la ofertele lui Satan. Lot, dimpotriva, nu va lua deloc in seama lectia divina; se va intoarce sa locuiasca in Sodoma si acolo va avea experiente si mai tragice.

Geneza 15:1-21

Refuzand oferta regelui Sodomei, Avraam nu a pierdut nimic. Dimpotriva! Domnul ii apare si ii spune: „Eu sunt ... rasplata ta cea foarte mare“ (v. 1). El nu spune ce vrea sa ii dea, ci ce vrea sa fie pen tru el. A-L avea pe Datator este mai mult decat a avea darurile Lui. Credinta lui Avraam isi insu seste promisiunea lui Dumnezeu ca El ii va da o samanta cereasca. El da „glorie lui Dumnezeu, ... fiind deplin convins ca ceea ce a promis El poate sa si faca“ (Romani 4.20-21). A-L crede pe Dumnezeu (nu numai a crede in Dumnezeu) este suficient pentru a-l socoti indreptatit (v. 6). Acest verset de importanta majora este citat in trei carti din Noul Testament (Romani 4.3, 9, 22; Gala teni 3.6; Iacov

2.23).Acum, odata ce Domnul a promis, legamantul trebuie pecetluit prin jertfe (v. 9, 10). Moartea lui Hristos este singurul mijloc prin care Dumnezeu poate implini ceea ce a promis. Pasarile de prada care cauta sa acapareze bucati din animalele despicate sunt o imagine a eforturilor lui Satan de a ne jefui de unele rezultate ale mortii lui Hristos. Dar credinta noastra, ca si cea a lui Avraam, trebuie sa fie activa pentru a-l alunga.Sfarsitul capitolului ne arata cum omul lui Dumnezeu are perspective mai bogate referitoare la mostenirea promisa. Aceasta se intampla intotdeauna omului a carui credinta este pusa la incercare.

Geneza 16:1-16

Dupa dovezi atat de minunate ale credinței lui Avraam, intalnim un nou esec in viata patriarhului. In loc sa astepte cu rabdare sa i se dea fiul care ii fusese anuntat dinainte, el asculta de Sarai, sotia lui. Si Agar, roaba care fusese probabil adusa din Egipt dupa prima calatorie a lui Avraam, devine mama lui Ismael.Dupa ce fusese subiectul unor triste confruntari in casa omului lui Dumnezeu, Agar fuge de la stapana ei. Dar Domnul are grija de sarmana roaba. El ii iese in intampinare pe calea pe care ea si-o alesese si devine pentru ea „Dumnezeu care Se descopera“ (v. 13). In Ingerul Domnului Il putem recunoaste pe In susi Domnul Isus. Am experimentat noi oare, fiecare in parte, aceasta intalnire decisiva? Vi S-a descoperit Dumnezeu ca fiind viu? In Hristos S-a facut El cunoscut (Ioan 8.19; 2 Corinteni 4.6). Si langa acest Mantuitor viu gasim un belsug de apa vie a harului despre care vorbeste fantana Lahai-Roi (Ioan 4.14). Sa remarcam ceea ce-i spune Agarei Ingerul: „In toarce-te la stapana ta si su pune-te ei ...“ (v. 9). Umilinta – marturisirea pacatelor noastre – este primul lucru pe care il cere Domnul odata ce S-a descoperit sufletului nostru.

Geneza 17:1-27

Domnul i Se arata din nou lui Avram, ii innoieste promisiunea Sa cu privire la descendenta fara numar si ii schimba numele in Avraam. O schimbare de nume in Biblie este intotdeauna un semn al unei noi relatii cu cel care da noul nume. Aici patriarhul nostru nu este numai omul credinței, ci si tatal tuturor oamenilor credinței (Romani 4.11). Dandu-i acest nume, „tatal unei multimi de natiuni“ (v. 5), Dumnezeu Se gandea deja cu interes si cu dragoste la acea multime de credinciosi pentru care Avraam va fi ca un cap de spita si din care speram sa faca parte toti cititorii nostri. Si in imparatii care aveau sa descinda din Avraam (v. 6), Dumnezeu Il vedea mai dinainte pe „Fiul lui David“, Imparatul pe care intentiona sa-L trimita Israelului si lumii. Asa se deschide in Noul Testament cartea genealogiei lui Isus Hristos: „fiu al lui David, fiu al lui Avraam“.Odata cu noul nume, Dumnezeu ii mai da lui Avraam inca un semn: cel al circumciziei, care corespunde intr-o oarecare masura cu botezul de astazi si reprezinta atat punerea deoparte pentru Dumnezeu, cat si lipsa de incredere in lucrurile pamantesti (Filipeni 3.3).Sfarsitul capitolului ne-o prezinta pe Sara primind si ea un nume nou, atunci cand este anuntat Isaac, dupa care putem vedea un Avraam ascultator in implinirea poruncilor date de catre Dumnezeu.

Geneza 18:1-15

Dumnezeu îi face lui Avraam onoarea de a-l numi prietenul Sau (2 Cronici 20.7; Isaia 41.8; Iacov 2.23). Ca o consecință a acestui titlu pe care i l-a dat, Dumnezeu îl vizitează și îl înfrumusează despre intențiile Sale, atât cu privire la el (v. 9-15), cât și cu privire la lume (v. 20, 21; vezi și Ioan 15.15). Patriarhul ras punde printr-o libertate plină de încredere care nu exclude cu nimic profundul respect. Starea inimii lui se dezvăluie prin bucuria aprinsă cu care-și primește Oaspeții cerești; își cu noaste Dumnezeu; gustase că Domnul este bun (1 Petru 2.3). Noul Testament menționează câteva persoane care au avut privilegiul de a-l primi pe Domnul Isus în casele lor: Levi, Marta, Zacheu ... (Luca 5.29; 10.38; 19.6) și ne învață în ce condiții ne putem bucura și noi de aceeași intimitate. Ascultarea de Cuvântul Domnului este cheia care ne deschide inimile pentru El (Ioan 14.23). Avraam este un model nu numai în ce privește comuniunea cu Dumnezeu, ci și exercitarea ospitalității. Cel credincios este chemat să facă aceasta fără murmure (1 Petru 4.9; Romani 12.13; Evrei 13.2 ...). Ce veste bună îi as teap ta pe Avraam și pe Sara: anunțul mult-dori tului mostenitor! Sara se în doieste și rade. Și pentru noi a sosit ocazia să auzim o declarație mareată: „Este ceva prea greu pentru Domnul?” (v. 14).

Geneza 18:16-33

„Domnul Se destăinuie celor care se tem de El” (Psalmul 25.14; citește și Amos 3.7). Avraam este unul dintre aceștia. Domnul a putut spune despre el: „pentru că l-am cunoscut” (v. 19), „să ascund Eu de Avraam ce fac?” (v. 17). Înțelegerea gândului lui Dumnezeu este inseparabilă de umblarea în credinciosie. Dumnezeu știe că singurul efect al comunicărilor Sale va fi acela de a pune în inimă omului lui Dumnezeu sentimente identice cu ale Sale: com pasiune, dorința de a-i smulge de sub înșăpăimantă toarea judecată pe aceia pe care îi iubeste. Dragi prieteni cres tini, noi, care cunoaștem din Cuvântul lui Dumnezeu sentința asupra lumii și iminenta executării ei, suntem oare mișcați de aceleași sentimente în timp ce ne gândim la soarta grozavă a nenumăratelor suflete pierdute pentru eter nitate? Fiecare dintre noi are în familie, printre prieteni sau printre colegii de la slujbă, persoane neîntoarse la Dumnezeu. Ce putem face pentru ei? Sigur că trebuie să-i prevenim, dar și să mijlocim insistent, cum a făcut Avraam pentru Sodoma în care se afla Lot, fratele lui (compara cu Ieremia 5.1). În 1 Timotei 2, Pavel ne invită să facem rugăciuni pentru toți oamenii, adresându-ne Celui pe care, prin experiență, îl recunoaștem cu frumosul Nume de „Dumnezeu, Mantuitorul nostru”, care „dorește ca toți oamenii să fie mântuiți”.

Geneza 19:1-14

Ce contrast între vizita fericită pe care îngerii i-au făcut-o lui Avraam în miezul zilei și trista lor misiune pe care o aveau în Sodoma în seara aceleiași zile! Și căta retinere în a accepta invitația lui Lot, oricât de insistentă ar fi fost ea (v. 2)! Cum puteau ei să aibă partasie cu acest credincios aflat într-o asemenea situație nepotrivită? Ei intra la el în casa numai pentru a-l proteja și a-l elibera. De altfel, însuși Lot nu s-a simțit nicio dată în largul lui în această cetate a depravării. Nu am fi știut aceasta, dacă Noul Testament nu ne-ar fi descoperit-o. Dar Dumnezeu, care cunoaște te ini mi le, ne spune că Lot era un om drept și că, departe de a lua parte la rău, era „foarte întristat de purtarea destrăbălată a celor nelegiuți” (2 Petru 2.7, 8). Și oamenilor din Sodoma nu le-a fost rusine să se grozavească cu răutatea lor în acea noapte dramatică (compara cu Isaia 3.9). Ei se com porta astfel

incat Domnul, Cel care spusese: „si daca nu – daca aceasta nu este adevarat – voi sti“ (18.21), nu mai are nevoie de alte dovezi, din moment ce acesti oameni marturisesc impotriva lor insisi. Lot nu este luat in serios nici chiar de ginerii lui. Cand un credincios a umblat, pentru un timp, cu lumea, nu mai are nici o autoritate sa vorbeasca despre judecata. Nimeni nu il mai asculta.

Geneza 19:15-29

Eliberarea lui Lot este raspunsul la rugaciunea lui Avraam din capitolul precedent. Avraam crezuse ca, pentru a-si salva fratele, era necesar ca Sodoma sa fie crutata de la distrugere. Dar Dum ne zeu nu raspunde intotdeauna asa cum credem noi de cuviinta. El raspunde. Vai! Inima lui Lot este puternic legata de tot ceea ce trebuie sa paraseasca acum; el isi amana plecarea. Ingerii trebuie sa-l traga cu forta im pre una cu sotia si cu cele doua fiice ale lui. Dragi ras cumparati ai Domnului, sa ne punem o intre bare: Daca ar trebui sa plecam astazi in cer, am face-o cu bucurie? Sau, ca si Lot, ne-ar parea rau sa lasam lucrurile de aici, de care s-au legat inimile noastre? Sodoma si Gomora sunt „prefacute in cenusa“, exemplu graitor despre ceea ce-i asteapta pe cei necredinciosi (2 Petru 2.6; Iuda 7). Cat despre sotia lui Lot, ramane in Cuvantul lui Dumnezeu ca un monument care ne avertizeaza despre cat a costat-o faptul ca si-a ales partea impreuna cu o lume condamnata. Aceasta femeie a luat aparent parte la viata poporului lui Dumnezeu timp indelungat, dar nu facea parte din el. Lumea era in inima ei si ea a pierit impreuna cu lumea. Cat despre Lot, sfarsitul sau va fi rusinos, iar descendenta sa, blestemata!

Geneza 20:1-18

Pentru a doua oara Avraam isi reneaga sotia si merita musturarea lumii (vezi cap. 12). Adesea este necesar ca Dum ne zeu sa-Si repete lectiile pana cand raul este judecat din radacina si marturisit. De data aceasta este vorba de o jumatate de adevar (v. 12, 13). Este o lectie serioasa si instructiva sa vedem cum un om privi legiat, care se bucura de intimitate cu Dumnezeu, pierde constienta relatiei sale si esueaza in privinta marturiei. Pierderea unui om evlavios se agraveaza cu pierderea acestei evlavii. Sa ascultam tristele cuvinte ale lui Avraam catre Abimelec: „Dumnezeu m-a facut sa pribegesc departe de casa tatalui meu ...“ (v. 13). Ce nefericit limbaj pentru un credincios! Aceasta este tot ce are de spus despre chemarea „Dumnezeului gloriei“ spre cetatea cereasca? Umbland cu cei lumesti, credinciosul ajunge sa vorbeasca asa cum vorbesc ei. Dar chiar atunci cand le da o lectie alor Sai, Dumnezeu continua sa vegheze cu blan de te asupra lor. El „n-a ingaduit nimanui sa-i asu preasca si a musturat imparati pentru ei“, zi cand: „Nu va atingeti de unsii Mei“ (Psal mul 105.14-15). Domnul il tine pe Avraam in rangul inalt de reprezentant al Sau, de profet care vorbeste in numele Sau (v. 7) si de mijlocitor la ale carui rugaciuni raspunde (v. 17).

Geneza 21:1-21

Promisiunea lui Dumnezeu se implineste. „La vremea hotarata“ se naste Isaac, o ima gine a lui Hristos ca Fiu si Mostenitor (Galateni 4.4). Dupa rasul neincredzator al lui Avraam (17.17) si al Sarei (18.12), urmat de rasul fericit si plin de multumi re al acesteia, de la care a provenit numele Isaac (ras) (v. 3, 6), auzim rasul batjocoritor al lui Ismael (v. 9), simbol al omu lui «carnal», care nu poate

intre lege planurile lui Dumnezeu implinite in Hristos. Ismael, fiul roabei, este o imagine a omului sub ro bi a legii, neavand nici un drept la promisiuni, nici la mostenire. Ceea ce face Sara pare dur; Avraam gaseste ca este dureros. Dumnezeu insa aproba a ceasta, vrand sa arate, in mod sim bo lic, ca mostenirea apartine numai lui Hris tos si ca, pe principiul faptelor, omul nu o poate obtine. Asa cum explica Epistola catre Gala teni, credinciosii sunt „copii ai promisiunii“. O da ta ce au primit infierea, ei nu mai sunt robi, ci fii, si de aceea mostenitori (Galateni 4.6, 7, 28). Totusi harul se indreapta si spre Agar si fiul ei. Cand apa din burduf, simbol al resurselor omenesti, este epuizata, Dumnezeu cel viu, care i S-a descoperit Agarei in cap. 16, o salveaza din nou. El este Cel care aude chiar si vocea unui copil (v. 17).

Geneza 21:22-34

In cap. 20, relatiile dintre Avraam si Abimelec fusesera foarte tensionate. Avraam a fost expus unor acuzatii severe si indreptatite din partea regelui din Gherar. Dar acum relatia dintre ei se desfasoara pe un cu totul alt plan. Avem aici un simbol al viitoarei su prematii a lui Israel, cand natiunile vor spune: „Vom merge cu voi, pentru ca noi am auzit ca Dum nezeu este cu voi“ (Zaharia 8.23). „Dumnezeu este cu tine in tot ce faci“, constata imparatul filistean (v. 22). Si cauta din nou sa incheie o alianta cu omul lui Dumnezeu. De aceasta data Avraam il mustra pe Abimelec cu autoritatea morala pe care i-o confe ra relatia lui cu „Dumnezeul Etern“ (v. 33). Cu a ceasta ocazie el ii arata cat de mult tine la aceasta fantana din pustiu pe care slujitorii lui Abimelec voiser sa i-o ia. Nu este aceasta pentru noi o imagine a Cuvantului a carui apa trebuie sa ne invioreze sufle tele in fiecare zi? Daca unii oameni cauta compania noastra, sa le aratam cat de curand posibil valoarea pe care o are pentru noi acest Cuvant al Dumnezeului nostru. Unii dintre ei, care in se teaza dupa adevar, dupa pace, dupa bucurie, vor fi in drumati sa le caute in aceasta Carte pretioasa, daca vad ca noi ne adapam din ea.

Geneza 22:1-12

Stim ca acest tabou este o imagine a cru cii. Cine altcineva este Fiul, singu rul nascut Fiu, Cel pe care Tatal Il iubeste, decat Domnul Isus? Trebuia ca El sa fie oferit ca ardere-de-tot. Locul este privit de departe in planurile eterne ale lui Dumnezeu. Este muntele Moria, loc in care David va aduce mai tarziu jertfa de ispasire si in care va fi construit Templul (2 Cronici 3.1). Locul unde se aduce jertfa este in acelasi timp si de inchina re (v. 5). Cate motive gasim acolo pentru a ne inchina Tatalui si Fiului, care merg im preuna, altfel spus, intr-un gand, pentru a infap tui lucra rea man tu i riil! Ascultarea lui Isaac ne aminteste de ascul tarea Domnului in Ghetsima ni: „... nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie“ (Marcu 14.36). Dar, spre deosebire de Isaac, care doar s-a supus, Fiul S-a oferit: „Iata, Eu vin ca sa fac voia Ta“ (Evrei 10.9). Din nou spre deosebire de Isaac, cel care nu stia ce avea sa faca tatal sau, ni se spune: „Isus, stiind toate cele care urmau sa vina asupra Lui, a iesit inainte ...“ (Ioan 18.4). In sfarsit, spre deosebire de strigatul Ingerului care oprea mana lui Avraam, nici un glas nu se face auzit pe Golgota pentru a indeparta sabia care trebuia sa cada asu pra Fiului lui Dumnezeu.

Geneza 22:13-24

Dumnezeu însuși se preocupă de Mielul pentru arderea-de-tot. Când Domnul Isus și-a făcut apariția în mijlocul poporului pe malurile lor danu lui, Ioan Botezătorul a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu“ (Ioan 1.29). El era răspunsul divin la toate păcatele care tocmai fuseseră marturisite. Astfel se descoperă taina cea mare a carei umbră o avem în acest capitol. Și ce asigurare conti nua să aducă acest „Yehova-lire“ (Domnul va purta de grijă) tuturor celor chinuți de povara păcatelor lor! Isaac este înviat în mod simbolic (Evrei 11.19); Hristos însă este înviat în adevăr, cu toate consecințele care decurg din aceasta pentru El și pentru noi. El va primi o soție, fapt ilustrat de numirea Rebecai în v. 23. Iar noi vom primi binecuvântările ce restă a caror imagine o avem în v. 17 și 18. Credința lui Avraam s-a arătat prin această faptă (Iacov 2.21). Se spune că încercarea face probă. Dumnezeu îi cunoștea inima și știa că avea credință, dar ea trebuia să se manifeste public. În ce ne privește pe noi, dacă am putut marturiși: «cred în Domnul Isus», mai devreme sau mai târziu ni se va da ocazia să o dovedim. Încercările creștinilor deseori nu au alt scop decât să pună în evidență realitatea credinței care este în ei.

Geneza 23:1-20

Un mormânt este tot ceea ce va avea Avraam în țara Canaanului, dar ea totuși îi este promisă. Cumpărând terenul și pestera Macpela pentru a o înmormânta pe Sara, omul lui Dumnezeu confirmă speranța lui sigură în înviere. Pentru el, Sara trăiește o viață divină. De aceea este necesar să se asigure de toate drepturile asupra locului unde va fi așezat trupul ei care trebuie să învieze. Pretul întreg plătit pentru pesteră și pentru teren ne face să ne gândim la drepturile definitive dobândite prin crucea lui Hristos, moartea înfrântă, siguranța învierii viitoare a tuturor celor credincioși. La fel ca în cap. 14, în care l-am văzut refuzând darurile regelui Sodomei, Avraam nu dorește nici acum să se îndatoreze față de nimeni. El insistă să plătească întreg prețul terenului, fără să negocieze. Un creștin este recunoscut în toate contactele sale cu oamenii din lume prin corectitudinea sa și prin cinstea sa absolută. În Noul Testament suntem indemnati să nu dăm nimic, decât să ne iubim unii pe alții (Romani 13.8), să ne purtăm „cu încredință față de cei de afară“ (1 Tesaloniceni 4.12), în sfârșit, să lucrăm cinstit „nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor“ (2 Corinteni 8.21; Romani 12.17).

Geneza 24:1-14

Moartea Sarei sugerează punerea deoparte a lui Israel (popor din care a ieșit adevăratul Isaac), după învierea Domnului (cap. 22). Pentru a asigura samanta promisă, Avraam, „tatăl unei multitudini de națiuni“ (17.5), are un plan mare a cărui împlinire este relatată în detaliu: acela de a-i da o soție fiului său. De acum înainte intervine o treia etapă: slujitorul cel mai bătrân din casă, administratorul tuturor averilor sale, imagine izbitoră a Duhului Sfânt trimis pe pământ pentru a-i strânge pe cei care vor alcațui Biserica, Mireasa lui Hristos. Astfel, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care au lucrat împreună în Creație, lucrează tot împreună la alegerea, chemarea și strângerea celor răscumparați uniți cu Hristos Cel în viață. Această misiune va fi caută într-o țară îndepărtată. Dintre „cei care erau departe“, Dumnezeu a ales și a chemat pe aceia care să fie alături de Fiul Său (Efeseni 2.13). Ce model de dependență avem în acest slujitor al lui Avraam! În casa stăpânului său a învățat să-l cunoască pe Domnul, Cel cu care acum are de-a face într-un mod personal. Către El își

indreapta rugaciuni sa (Psalmul 5.3). Sa nu uitam, inainte de a intreprinde vreun lucru, sa vorbim mai intai cu Domnul.

Geneza 24:15-31

Slujitorul lui Avraam nici nu-si terminase de formulat rugaciunea, ca deja raspunsul este inaintea lui: Rebeca purtandu-si ulciorul. Gasim in Isaia o promisiune corespunzatoare: „inainte de a chema ei, Eu voi raspunde si, in timp ce ei inca vor vorbi, Eu ii voi auzi“ (Isaia 65.24).Daca slujitorul ne invata dependentia, Rebeca este, in ceea ce o priveste, un model de daruire si de ravna. Ea face mai mult decat i se cere, dand apa si camilelor, si o face repede, in graba si alergand (v. 18, 20). Iata doua trasaturi de care putem lua nota pentru a le imita in micile noastre indatoriri de fiecare zi, de exemplu in caminul nostru. A scoate apa inseamna a-i inviora pe altii. Sunt nenumarate caile prin care le putem transmite acelora cu care venim in contact bine cuvantarile pe care noi insine le-am scos din Cuvantul lui Dumnezeu. Si sa ne amintim ca, in tocmai cum slujitorul o prietena pe Rebeca, Cineva este deosebit de atent la tot ce facem. Din modul in care-si indeplineste tanara fata aceasta munca atat de simpla, slujitorul intelege ca ea va fi pentru Isaac o sotie devotata, muncitoare, virtuasa, ca cea descrisa in cap. 31 din Proverbe.Inainte de a face altceva, el se pleaca inaintea Domnului si li multumeste.

Geneza 24:32-49

Domnul l-a condus, parca de mana, pe slujitorul lui Avraam in casa familiei stapanului sau. Avraam il pusese sa jure solemn ca nu va lua sotie pentru fiul sau dintre fiicele lui Canaan (v. 3). Tineri prieteni, care-L cunoasteti pe Domnul Isus, chiar daca evenimentul casatoriei va apare intr-un viitor inca in departat, nu este prea devreme sa va insusiti teoric invataturile Cuvantului in aceasta privinta: „Nu va inju gati nepotrivit cu cei necredinciosi; pentru ca ce legatura este intre dreptate si faradelege sau ce comuniune are lumina cu intunericul?“ (2 Corinteni 6.14, 15). Un copil al lui Dumnezeu se poate casatori numai in faimiliile credincioase, adica numai cu un alt copil al lui Dumnezeu. Cei care nu au luat aminte la acest inel se au putut marturisi mai tarziu cu multa tristete ca unirea cu o persoana neintoarsa la Dumnezeu nu este numai neascultare categorica de Cuvantul lui Dumnezeu, ci si un izvor de zbucium si de nefericire in viata.Ce marturie raspandeste servitorul lui Avraam despre stapanul fata de care se simte onorat sa-i apartina(v. 34-36)! Este mare, este bogat, are un fiu, mostenitor al tot ceea ce-i apartine. In acest fel, Duhul Sfânt, cand este primit intr-o inima, il face cunoscut pe Tatăl și pe Fiul și așa ar trebui și noi, rascumparatii Domnului, să știm să vorbim.

Geneza 24:50-67

Cuvintele cu care slujitorul lui Avraam si-a de scris stapanul, cat si bogatiile din care el a dat cateva mostre au miscat inima Rebecai. Ea este hotarata, va merge(v. 58).Voi, care ati auzit vorbindu-se atata despre Domnul, care ati avut ocazia sa va bucurati in casa parintilor vostri de bogatiile harului Sau, sunteti voi decisi sa-L urmati? Intrebarea vi se pune astazi: Vei merge? Nu mai tarziu, nici maine, ci astazi – va cere Duhul lui Dumnezeu s-o faceti.De acum incepe pentru Rebeca lunga calatorie de traversare a pustiei. Ea a lasat totul la cuvantul slujitorului care acum o conduce. Tot

astfel Biserica, Mireasa lui Hristos, isi urmeaza in aceasta lume, care este un desert pentru ea, calea de suferinta si de truda, dar si de bucurie, pentru ca Duhul Sfânt ii ocupa inima cu Preaiubitul pe care ea nu L-a vazut, dar care vine in intampinarea ei. «Ce moment solemn va fi pentru Adunarea Ta sfanta, cand o vei introduce in locurile ceresti ...», spune un imn crestin. Ce moment va fi si pentru El! Rebeca a devenit sotia lui Isaac si el a iubit-o. Hristos, de partea Sa, Isi iubeste deja Adunarea. Si inima Sa, mult mai mult decat a noastra, asteapta acel moment binecuvantat, pentru eterna satisfactie a dragostei Lui di vine.

Geneza 25:1-18

Sfarsitul vietii lui Avraam incheie o imagine profetica de ansamblu:– cap. 21: nasterea Fiu lui;– cap. 22: crucea si invierea adevaratului Isaac;– cap. 23: punerea deoparte a lui Israel (moar tea Sarei);– cap.24: chemarea Bisericii si unirea ei cu Hristos in glorie.– In sfarsit, cap. 25: introducerea imparatiei de o mie de ani, cand natiunile pamantului, reprezentate prin copiii Cheturei, vor fi binecuvantate in relatia lor cu Isaac. La acest sfarsit, Avraam face o donatie a tot ceea ce are. Isaac Il repre zinta pe Hristos in calitatea Lui de Mostenitor universal. „Domnul Mi-a zis: „Tu esti Fiul Meu ... Cere-Mi si-Ti voi da natiunile de mostenire ...“ (Ps. 2.7, 8). Spre acest viitor glorios se in dreapta prin cre dinta gandurile lui Avraam. Din colo de Isaac, el se gandeste la Cel in care vor fi implinite promi siu nile. „Avraam a saltat de bucurie ca va vedea ziua Mea – le va spune Isus iudeilor – si a vazut-o si s-a bucurat“ (Ioan 8.56). El a murit in credinta, „neprimind promisiunile, ci vazandu-le de departe si salutandu-le“ (Evrei 11.13). Si Avraam este unul dintre acei oameni cu care Dumnezeu nu-l este rusine cand este vorba sa-i lege nu mele de al Sau, numindu-Se „Dumnezeul lui Avraam“. Poate El sa Se numeasca si Dumnezeu vostru?

Geneza 25:19-34

Credinta lui Isaac si a Rebecai este pusa la in cercare in acelasi fel cu cea a lui Avraam si a Sarei: prin sterilitate – nu puteau sa aiba copii. Este ocazia pentru Isaac sa se roage staruitor catre Domnul. „Si Domnul a ascultat rugaciunea“ (v. 21; compa rati cu 1 Cronici 5.20). Se nasc doi frati gemeni, la fel de deosebiti la infatisare ca si in starea i nimii lor. Scena care se va desfasura mai tarziu intre cei doi frati va de mon stra aceasta stare. Iacov, in ciuda felu lui supara tor in care actioneaza, arata ca pre tu ies te locul de intai-nascut in familie, partea de moste ni re care decurge din aceasta pozitie si in special promi siu nile divine date lui Avraam si semintei lui. Nimic din toate acestea nu are pret pentru Esau. El incheie o afacere, mananca, bea, se ridica si pleaca (v. 34), inconstient de pierderea incalculabi la pe care o suferise intr-o singura clipa. Nu numai ca se poarta necugetat, sa crificandu-si viitorul pentru o imbucatura de mancare (Evrei 12.16), ci, prin aceasta, in primul rand Il jigneste pe Dumnezeu; este ca si cum l-ar spune: cel mai pretios dar al Tau nu-mi poate potoli foamea, ca lintea aceasta.Tineri prieteni crescuti intr-o familie crestina, dreptul de intai-nascut este un simbol al privile giu lui vostru. Nici unul dintre voi sa nu dispretuiasca mostenirea cereasca.

Geneza 26:1-16

Isaac n-a avut nici un folos din experientele triste ale tatalui sau din capitolele 12 si 20. Pus la incercare prin foamete, si el se asaza in Gherar si, fiindu-i teama, isi reneaga sotia, inselandu-l pe Abimelec. Relatiile cu lumea ne expun si pe noi acelorasi consecinte: lipsa de curaj in a ne marturisi legatura noastra cu Hristos, teama de dispret si falsa marturie inaintea lumii. Dar imediat dupa aceasta citim un frumos episod din istoria patriarhului. Pentru a se pune pe el si familia lui la adapost de foamete, sea mana si recolteaza, Dumnezeu binecuvantandu-i munca. Prosperitatea lui starneste invidia filistenilor (v. 14). Ca si in timpul lui Avraam, acestia incearca sa-l lipseasca pe omul lui Dumnezeu de apa necesara vietii (21.25). Apa este furnizata de vechile fantani, imagine a Cuvantului si a surselelor de impros patare spirituala de care generatiile precedente s-au bucurat inaintea noastra si din care noi va trebui sa ne adapam pentru noi insine. Acesti filistenii rautaciosi care astupa cu pamant fantanile ne fac sa ne gandim la vrajmasul suferintelor noastre. El se straduieste cu toata puterea sa ne umple vietile cu lucruri pamantesti si sa creeze permanent noi nevoi in inimile noastre pentru a ne lipsi de Cuvantul cel viu, in dispensabil pentru prosperitatea noastra spirituala.

Geneza 26:17-35

Una cate una, Isaac sapta din nou fantanile lui Avraam astupate de filistenii. Sa cerem Domnului aceeasi energie si aceeasi perseverenta pentru a ne insusi adevarurile prin care au trait predecesorii nostri, pentru ca, printr-un efort personal, ele sa devina, sa spunem asa, proprietatea noastra. La fiecare efort al vrajmasului de a-l lipsi de roadele muncii sale, Isaac raspunde sapand in alta parte, fara sa se descurajeze. Dar el nu se cearta cu ei, ilustrand indemnul din 2 Timotei 2.24: „un rob al Domnului nu trebuie sa se certe, ci sa fie bland fata de toti“. Blandetea lui poate fi „cunoscuta de toti oamenii“ (Filipeni 4.5). Suferind nedreptate, el nu ameninta, ci lasa aceasta in seama Celui care „judeca drept“ (1 Petru 2.23). In acelasi timp el poarta si marturia credintei sale. Mos tenirea ii apartine; la ce bun s-o ia prin forta? Domnul promisese semintei lui „toate tarile acestea“ (v. 4). Isaac se bucura pe El ca le va primi la timpul potrivit. Versetele 34 si 35 ni-l arata din nou pe Esau nesocotind voia lui Dumnezeu, luandu-si neveste dintre fetele lui Canaan, de care Domnul ii despartise complet familia (24.3, 37). Prin aceasta produce suferinta profunda lui Isaac si Rebecai. Ce contrast intre istoria lui Esau si cea a parintilor lui, care au trait increzandu-se in Dumnezeu si depinzand de El!

Geneza 27:1-29

La o familie in care, desi este cunoscut Dumnezeu, se manifesta, in mod trist, poftele, inselatoriile si minciunile. Isaac a orbit si este orb si din punct de vedere spiritual. Si-a pierdut intr-atat discernamantul spiritual, incat o mancare gustoasa este mai importanta pentru el decat starea morala a copiilor sai. Fara sa caute gandul lui Dumnezeu, el se pregateste sa-l binecuvanteze pe fiul preferat. Rebeca, de parte ei, il sfatuieste pe Iacov sa-si „jefuiasca“ fratele de aceasta binecuvantare si sa-si insele tatal. Nu mai Esau ne-ar putea parea placut in aceasta familie. Dar Dumnezeu ii cunoaste inima fireasca si, prin aceasta aparenta nedreptate, se implineste voia Lui. Isaac trebuie sa recunoasca aceasta (sf. v. 33). Iacov isi atinge scopul. Cu complicitatea mamei sale, el obtine binecuvantarea pe care o pretuia atat de mult. Dar, daca s-ar fi increzut in Dumnezeu ca i-o va da, in loc sa in ter vina cu viclesug, oare nu ar fi primit-o? Dumnezeu, care declarase inainte de nasterea

lui: „Cel mai mare va sluji celui mai mic“ (25.23), nu-Si putea abandona cuvântul, nici nu putea permite vreo eroare. Astfel Iacov ar fi fost crutat de durere și de timp pierdut. Calea Domnului pentru noi este întotdeauna simplă, dar de câte ori noi o complicăm prin intervențiile noastre nefericite (Ps. 27.11)!

Geneza 27:30-46

Evrei 12.16, 17 leagă această scenă de cea din capitolul 25. Esau cel lămesc dorește cu ardoare să mostenească binecuvântarea, dar, cu toate lacrimile lui, este respins; cândva și-a disprețuit moștenirea, iar acum este prea târziu (Proverbe 1.28-31). Scena lumii este plină de oameni care, asemenea acestuia, își vând sufletul prețios în schimbul unor plăceri trecătoare. Dumnezeu lor „este pantecele și ... gândesc cele pământesti“ (Filipeni 3.19). Ei sunt oameni din lume și își au răsplata în lumea aceasta (Psalmul 17.14). O deșteptare înspăimântătoare îi așteaptă când, «mai târziu», își vor recunoaște nebunia. Toate lacrimile varsate în locul înfrigorant caracterizat de „planșul și scărșnirea dinților“ vor fi la fel de inutile ca și cele ale lui Esau aici, care nu-i pot reda binecuvântarea pierdută numai din vina lui. Pentru Iacov greutățile abia încep. Ura fratelui său, stărnită din invidie și gelozie, îl obligă să plece de acasă. El nu-și va mai vedea mama, deși ea prevedea o despărțire doar pentru câteva zile (v. 44). Prin urmare, Rebeca va suferi și ea consecințele înslăcării puse la cale împreună. Dând o asemănare importantă istoriei vieții lui Iacov, Scriptura ne va permite să admirăm îndelungată și răbdătoare lucrarea harului lui Dumnezeu pentru ai Săi.

Geneza 28:1-22

Iacov parasese casa tatălui său, dar Dumnezeu îl va face să cunoască însuși Casa Lui (Betel înseamnă „casa lui Dumnezeu“). Singurătatea – lipsa ocrotirii din adăpostul familiei – este uneori ocazia de a-L întâlni pe Domnul. Într-o zi sau alta, această întâlnire trebuie să aibă loc și Dumnezeu pe pământul nostru trebuie să devină și Dumnezeu nostru. Ce vis ciudat are Iacov! Care este semnificația acestei scări pe care urcă și coboară îngerii? Infatisează relațiile dintre cer și pământ și ne gândim la Cel care le-a stabilit pentru noi coborând aici jos și apoi întorcându-Se în glorie (Ioan 3.13, 31; Efeseni 4.10). Harul lui Dumnezeu îi arată sârmanului păcătos obosit poarta cerurilor și îi dă promisiuni glorioase. „Cât de înfricosător este locul acesta!“ strigă călătorul când se trezește. O conștiință vinovată nu poate avea pace în prezența Dumnezeului harului (comparați cu Luca 5.8). În acest târg ciudat pe care îndrăznesc să-L propună Domnului, Iacov transformă în condiții (daca ...) promisiunile categorice pe care i le dăduse Dumnezeu și se oferă să-L slujească în schimbul binefacerilor pe care le va primi. Mulți, asemenea mamei lui, ezită să ia prin credință darul fără plată al lui Dumnezeu și gândesc că prin eforturile lor trebuie să se facă vrednici de favoarea Lui.

Geneza 29:1-14

„Te voi pazi oriunde vei merge ... nu te voi parasi“, îi promisese Domnul lui Iacov în timpul nopții sale la Betel (28.15). Ce mângâietor este să ne gândim că ochii lui Dumnezeu îi urmăresc neîncetat pe ai Săi, chiar și când ei ne glijează să privească spre El (Psalmul 32.8). Grija Lui providențială îl conduce pe Iacov în familia mamei sale, lângă unchiul său Laban. Asistăm din nou la o întâlnire

langa o fantana, poate aceeași cu cea din cap. 24. Dar de asta data nu auzim nici o rugăciune din gura călătorului, nici pentru a-l cere lui Dumnezeu să-i facă parte de o întâlnire fericită, nici mai apoi pentru a-l mulțumi pentru că îi făcuse călătoria plină de succes. Și, în plus, nici pe tanara fată nu o vedem dând apă drumetului său. Ce diferențe de asemenea în casa lui La ban! Iacov i-a istorisit „toate aceste lucruri” (v. 13), dar nu auzim în relația sa niciodată menționat numele Domnului, nici amintit felul în care El a binecuvântat familia lui (de comparat cu cap. 24.35); nici măcar de întâlnirea lui de la Betel nu spune nimic. Care sunt subiectele conversației noastre când ne întâlnim cu unul din părinții noștri sau cu vreun prieten creștin? Profităm noi de astfel de ocazii pentru a aborda subiecte care zidesc? Ca să fie așa, trebuie ca inimile noastre să fie în mod obișnuit preocupate cu El.

Geneza 29:15-35

Istoria lui Iacov este cea a disciplinei, altfel spus, a școlii prin care Dumnezeu îi trece pe ai Săi. Este o școală grea, deoarece Evrei 12.11 afirmă – iar experiența noastră o confirmă – „ca orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bună curie, ci de întristare”. Dar obiectivul lui Dumnezeu este: „pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui” (Evrei 12.10). Școala prin care va trece Iacov avea să dureze 20 de ani, care se vor scurge într-o stare vecină cu robia. Și cum îl va învăța Dumnezeu lecțiile Sale? Va permite să i se întâmple aceleși lucruri pe care el le-a pricinuit altora. Iacov, al cărui nume semnifică «cel care ia locul altuia –25.26 nota f», nu se deplina justificat, va fi la rândul său înșelat și jefuit. Îl înșelase pe tatăl său prin aceea că, fiind cel mai tânăr, se daduse drept cel mai în vârstă! Acum are de-a face cu un tată care îl înșală dându-i fiica cea mai în vârstă în locul celei mai tinere! De câte ori nu descoperim neplăcerile sau răutatea faptelor noastre abia când suferim, la rândul nostru, aceleși lucruri din partea altora (Judecători 1.7; Isaia 33.1 sf.)! Singurul subiect fericit pe care ni-l prezintă acest capitol este dragostea lui Iacov pentru Rahela. Ne gândim la dragostea Aceluia care, pentru a ne castiga, a devenit Robul desăvârșit.

Geneza 30:1-24

Aceste versete ne prezintă familia lui Iacov. Pagina importantă a Vechiului Testament, din vremea acestor doisprezece fii ai patriarhului vor deveni ei însșiși, la rândul lor, „doisprezece patriarhi” (Fapte 7.8) și își vor da numele semintii lui Israel! Prin ei se vor împlini promisiunile făcute lui Avraam și lui Isaac, precum și cele date lui Iacov în noaptea sa la Betel. Din Levi vor descinde preoții, din Iuda regii, apoi Mesia Însuși. Membrii acestei familii sunt, cu excepția lui Iosif, asemenea conducătorului lor: proiecte, rivalități, acțiuni dubioase – acestea îi caracterizează. În ciuda acestor rataciri, Dumnezeu are ochii îndreptați spre această familie și vrea să o binecuvânteze. Tot astfel și astăzi, familiile celor creștini și sunt prețioase inimii Domnului. El ne cunoaște pe fiecare pe nume și chiar de la primii noștri pași ne pregătește pentru serviciul pe care ni l-a destinat. Și care este chemarea glorioasă a celor credincioși astăzi? Oare nu aceea de a fi „o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatal Său”? (Apocalipsa 1.6). Nașterea lui Iosif, simbol al lui Hristos, anunță pentru familia lui Iacov sfârșitul robiei și întoarcerea în țara promisă (v. 25). Din punct de vedere spiritual, și astăzi este la fel: din clipa în care Hristos Și-a ocupat locul ce Îl se cuvine în casele și în inimile noastre, suntem în măsură să gustăm eliberarea și binecuvântarea cerească.

Geneza 30:25-43

Sarmanul Iacov se agita, speculeaza, rivalizeaza cu Laban in siretenie si vicleanie, incercand sa se imboga-teasca prin inteligenta si eforturile sale. Este trist sa vedem un credincios in lupta cu oamenii lumesti pentru bunuri pamanesti. Isaac ii daduse un exemplu bun al fiului sau Iacov (26.15-22). In 1 Timotei 6.6-10, apostolul pune in contrast cu dorinta de imbogatire, sfintenia, care, insotita de multumire, este un mare castig. Iata deci dublul castig, adevaratele bogatii pe care merita sa le cautam: 1) sfintenia, adica legatura cu Dumnezeu, despre care ne vorbeste altarul. In exilul sau insa Iacov n-a avut altar, nici legatura constienta cu Dumnezeu. 2) multumirea, pe care patriarhii au de prins-o traind in corturi si pe care Iacov insusi avea si el s-o experimenteze (25.27). Apostolul Pavel invatase personal sa fie multumit in imprejurarile in care se gasesc (Filipeni 4.11). Cat de greu este sa fii multumit intotdeauna! Totusi marturia cea mai buna pe care o putem da celor din preajma noastra este aceea de a le arata ca suntem multumiti cu ceea ce ne da Dumnezeu. Iar El ni l-a dat pe propriul Sau Fiu si, impreuna cu El, toate lucrurile (Romani 8.32).

Geneza 31:1-21

Dincolo de tot ce este neplacut in comportarea lui Iacov, trebuie sa recunoastem totusi rabdarea lui. Fara sa se planga, indura greutatile si lipsurile, precum si toata nedreptatea din partea lui Laban. Ceea ce-l sus-tine este amintirea tarii date de Domnul lui Avraam si semintei lui. El n-a uitat promisiunile pe care i-o facuse Dumnezeu la Betel, de a-l aduce inapoi in „tara parintilor sai“. Aceasta speranta a ramas vie in inima lui si momentul implinirii ei in sfarsit a sosit. Crestini, straini pe pamant, nu avem si noi o promisiune de la Domnul cu privire la Tara cereasca in care El ne va primi curand? Aceasta speranta ar trebui sa ne dea toata rabdarea si curajul de care avem nevoie pentru a suporta greutatile si chiar nedreptatea. Este trist sa vedem ca, in timp ce asculta de porunca Domnului (v. 3), Iacov ramane neschimbat in caracterul sau meschin: il insala pe Laban, fugind fara sa-i spuna. Nu arata aceasta o lipsa de incredere in Dumnezeu? Cel care-i poruncise lui Iacov sa se intoarca (v. 3) nu-i putea permite lui Laban sa-l retina (v. 24). Si Laban n-ar fi putut decat sa se plece, recunoscand precum odinioara: „lucrul acesta vine de la Domnul“ (24.50).

Geneza 31:22-55

Fiind anuntat de fuga lui Iacov, Laban porneste in urmarire si il ajunge din urma. Ca om din lume, viclean si ipocrit, el foloseste cuvinte de lingusire, desi inima ii este plina de invidie si de gelozie. Pretinde ca are o afectiune deosebita pentru fiicele lui si pentru copiii acestora, desi intotdeauna a fost preocupat numai de propriile interese (v.15). Se preface ca se teme de Domnul (v. 29, 53), in timp ce isi cauta cu energie falsii dumnezei. Este trist sa o vedem pe Rahela acordand valoare acestor idoli. Acesti terafimi corespund pentru noi lucrurilor din lume pe care nu ne hotaram sa le abandonam si pe care credem ca le putem lua cu noi pe drumul spre Patria noastra. Pentru un timp putem sa ni le ascundem in adancul inimii, sa nu le vada ochii nimanui. Fie ca Dumnezeu, care vede totul, sa ne dea puterea de a discerne si de a respinge cu hotarare tot ce ia locul Domnului Isus in afectiunile noastre! Acestia sunt idoli. In cele din urma, Iacov si Laban se despart. Movila va constitui o granita intre ei. Nici un teren comun intre cel credincios si omul lumesc, chiar daca apartin

aceleiasi familii! Iacov va oferi o jertfa (v. 54); stia ce semnificatie are aceasta inaintea Domnului si cum sa l-o aduca.

Geneza 32:1-21

Evrei 1.14 ne invata ca cei credinciosi beneficiaza de slujirea ingerilor – aproape intotdeauna fara stirea lor. La plecarea sa din Canaan, Dumnezeu voise cumva sa-i prezinte lui Iacov pe aceia pe care avea sa-i foloseasca pentru a-i purta de grija in timpul exilului sau (28.12). Acum, in momentul intoarcerii, ingerii de la Mahanaim il intampina pe patriarh in semn de bun venit in tara promisiunii. Dar Iacov nu este in starea de a se bucura de bunatatea lui Dumnezeu care-i ascultase rugamintea de odinioara (28.20, 21). Intr-adevar, inima lui nu este eliberata de teama specifica omului. Daca nu-l mai are pe Laban in spate, pe urmele lui, il are inca inainte pe Esau si tremura la perspectiva intalnirii cu el. Sigur ca recurge la rugaciune (v. 9-12), dar imediat dupa aceea ia toate masurile de prevedere pe care si le-ar putea imagina cineva, ca si cum nu ar fi crezut ca Dumnezeu poate sa-l scape. Oare nu-i asemanam noi uneori? Sa observam si atitudinea servila a lui Iacov (v. 18, 20), desi binecuvantarea tatalui sau il inaltase ca stapan al fratelui sau. Nu credeti ca, in loc al acestei puneri in scena si al tuturor acestor aranjamente circumspecte, Iacov ar fi facut mai bine sa mearga in fruntea cetei sale si, increzandu-se in Dumnezeu, sa-i ceara cu curaj iertare fratelui sau fata de care gresise?

Geneza 32:22-32

O a doua noapte memorabila se inscrie in istoria lui Iacov. Aceasta lupta cu ingerul este ca un rezumat al intregii sale vietii de pana acum. Intotdeauna a cautat binecuvantarea prin propria stradanie; prin aceasta s-a opus lui Dumnezeu. Acum constata ca puterea omului nu poate invinge si predomina. Este suficienta doar o atingere a lui Dumnezeu (v. 25) si toata puterea lui este nimicita. Iacov este obligat in felul acesta sa inceteze sa se mai increada in sine. El in vata acest adevar fundamental al vietii credinciosului: „cand sunt slab, atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12.10) si in acel moment triumfa, de clar rand prin credinta: „Nu te voi lasa sa pleci decat daca ma vei binecuvanta“ (v. 26; Osea 12.4). Victorie a ruga cu niii! El obtine binecuvantarea sub forma numelui Israel, cel atat de mare in planurile lui Dumnezeu, in Scriptura si in istorie, nume care ne vorbeste despre Hristos Biruitorul, Printul, adevaratul Israel al lui Dumnezeu. Dragi crestini, Dumnezeu doreste sa ne faca invingatori. Daca ne opreste pe calea pe care am ales-o prin voia noastra si ne ia puterea fireasca, o face pentru a ne da puterea Lui. Iacov isi va aminti de Peniel. Toiagul sau ii va vorbi fara incetare de acest loc. Coapsa i-a fost luxata (scrantita), dar i-a fost eliberat sufletul (Rom. 7.24, 25).

Geneza 33:1-20

Dupa ce Dumnezeu i-a schimbat numele in Avraam, vechiul sau nume, Avram, a disparut pentru totdeauna. Spre deosebire de el, numele lui Iacov ramane in continuare, iar noul nume, Israel, ii devine familiar numai mult timp dupa Peniel. Acesta este un semn ca batranul Iacov, „cel care ia luat locul altuia“ (25.26 nota f), n-a incetat sa se manifeste. Totusi harul divin a fost evident fata de el

si familia lui. Domnul ras pusesese la rugaciunea lui din cap. 32.11, induplecand inima lui Esau (v.4). Si, pentru a sublinia ca intr-adevar lucrarea este a lui Dumnezeu, ca darurile pre gatite de Iacov au fost absolut inutile in fata dispozitiilor de necontestat ale lui Esau, v. 8 ne arata ca Esau nici macar nu le-a inteles rostul. Totusi vedem ca reapar temeri le sarmanului Iacov. In fata lui Esau care voia sa-l apere, el ar fi putut da marturie despre increderea sa in protectia Dumnezeului atotputernic: in loc de aceasta, el se strecoara printr-o minciuna, spunand ca se va duce la Seir, in timp ce va pleca la Sucot. Dupa aceea, ceea ce este si mai rau, isi construieste o casa (v. 17) si isi cumpara un ogor (v. 19), negandu-si astfel de doua ori pozitia de strain pe pamant. Consecutiv nu in tarzie sa se arate: au loc insotiri rele ce duc la necinstirea fiicei sale si la grozava razbunare a doi dintre fiii sai, tristul subiect al cap. 34.

Geneza 35:1-15

Dupa evenimentele rusinoase care au avut loc in familia lui, Iacov este tulburat, descurajat (34.30). Dar Dumnezeu nu doreste sa-l lase in aceasta stare si ii spune: „Ridica-te, suie-te la Betel, locuieste acolo, ridica acolo un altar“ (v. 1). Betel, casa lui Dumnezeu, este locul prezentei Sale. Acelasi glas divin il invita pe crestin in prima zi a saptamanii sa inceteze sa se mai ocupe de afacerile lui, pentru a merge la locul unde Domnul a promis ca va fi prezent si pentru a se inchina in duh si in adevar. Dar inainte de a putea sa asculte – Iacov o stia bine – un lucru este obligatoriu. Cortul sau ascundea obiecte care nu se potriveau cu prezenta sfanta a lui Dumnezeu: trebuia deci ca terafimii lui Laban sa nu mai fie in cortul Rahelei. Acesti „dumnezei straini“ tolerati timp indelungat trebuia scosi afara fara mila, inainte de a se infatisa inaintea Domnului. Abia dupa aceasta Iacov poate sa se duca la Betel, loc pe care a incetat sa-l mai gaseasca „infricosator“. Zideste acolo un altar, aminandu-si cu recunoscinta de binecuvantarile pe care le-a primit si il aude pe Dumnezeu confirmand toate promisiunile Sale. Dupa ce a judecat si parasit tot ce nu era potrivit cu slujba sa inalta, adoratorul este coplesit in prezenta lui Dumnezeu de multiple binecuvantari si de o mare rasplata (Osea 14.8).

Geneza 35:16-29

O noua etapa din viata lui Iacov! Pe cand se afla inca pe drum au loc simultan nasterea lui Benjamin si moartea Rahelei. Calea crestii nu lui este presarata atat cu bucurii, cat si cu suferinta. Ca si Iacov, el poate „ridica stalpi de aduce re-aminte“ (v. 14, 20). Cele doua nume date copilului vorbesc fiecare despre Domnul Isus. Ben-Oni (fiu al durerii mele) este numele Celui pe care Israel Il va jeli „cum plange cineva pe singurul lui fiu“ (Zaharia 12.10); este numele Celui care a fost El Insusi lovit pe pamant, om al durerii si obisnuit cu suferinta. Dar in acelasi timp El este adevaratul Benjamin (fiu al dreptei), Fiul de la dreapta Tatalui, caruia Dumnezeu i-a spus: „Sezi la dreapta Mea“ (Psalmul 110.1; citat intalnit de nenumarate ori in N. T.). Cele doua nume purtate de aceeasi persoana sunt de nedespartit. Ele ne amintesc ca suferinta si gloria lui Hristos nu pot fi dissociate (1 Petru 1.11). Un alt nume in lectura noastra ne face sa ne gandim la Isus: Betleem (v. 19), unde avea sa Se nasca Mantuitorul. Acolo este mormantul Rahelei, locul lacrimilor mentionate la inceput de Evanghelie (Matei 2.18), dar si locul unde s-a vestit lumii cea mai mare bucurie din toate timpurile (Luca 2.10).

Geneza 36:1-43

Dupa nasterea lui Beniamin, familia lui Iacov este completa (35.24). Dar in paralel cu ea familia lui Esau prospera. Ea insumeaza numeroase cape tenii, chiar si regi. Unii tineri sunt dor nici sa devina lideri, dar cu mult mai bine este a asculta de Domnul si a-i sluji pe ai Sai decat a avea autoritate asupra altor persoane. Domnul ii invata pe uce nicii Sai: „Stiti ca cei care sunt considerati ca stapanesc peste natiuni domnesc peste ele; ... intre voi nu este asa ... oricine ar vrea sa fie cel dintai intre voi va fi robul tuturor“ (Marcu 10.42-44). Printre oame nii puter nici amintiti in acest capitol, unul a gasit izvoa re fierbinti in pustiu, imagine a tuturor decep tiilor aces tei lumi si a lucrurilor care niciodata nu vor potoli setea (v. 24). Un altul, Amalec, avea sa devina cel mai aprig dusman al lui Israel si cu care poporul Domnului va avea de-a face in intreaga sa istorie. Sfarsitul v. 8 ne aminteste ca Esau este Edom! Numele de Iacov, „cel care ia locul altuia“, a fost schimbat in Israel, „Printul lui Dum nezeu“, in timp ce Esau a fost numit Edom (25.30), care semnifica „rosu“, „supa“. Te ri bila ironie! Acest om si toti urmasii sai, din neam in neam, au fost condamnati sa poarte numele de blid de mancare, cel dat in schimbul bine cuvan tarii.

Geneza 37:1-17

Incepem astazi frumoasa istorie a lui Iosif. Pro ba bil ca in intreaga Scriptura nici o persoana nu-L intruchipeaza mai bine pe Domnul Isus decat o face Iosif. Subiect al dragostei tatalui sau, el este in acelasi timp victima urii si a gelo ziei fratilor sai, fiii lui Israel (comparati cu Ioan 3.19; Matei 21.38). El aduce marturie im potriva lor despre rautatea lor (v. 2) si in fata lor despre viitoarea sa inaltare pe care ei refuza sa o creada. Astfel Hris tos, centrul profetiilor privind paman tul (v. 7) si cerul (v. 9), a fost martorul credincios si adeva rat atat impotriva lumii, marturisind despre lucra rile ei rele (Ioan 7.7), cat si inaintea lumii, martu risindu-Si gloriile Sale viitoare (Matei 26.64). Iacov l-a imbracat pe Iosif intr-o haina pestrita, semn vizibil al bunavointei pe care i-o acorda. Domnul Isus, de asemeni, a fost prezentat public ca subiect al placerii Tatalui (Matei 3.17; Fapte 2.22). Iosif este pentru fiecare dintre noi un model de ascultare. „Iata-ma“ (v. 13), raspunde el tatalui sau cand il trimite sa-i viziteze pe fratii lui care il urau nespuse. Dar ce stralucit exemplu avem noi in Domnul Isus! El S-a prezentat pe Sine Insusi in perfecta ascultare cand Tatal a dorit sa-L trimita: „Iata-Ma, vin; ... este desfatarea Mea, Dumne zeul Meu, sa fac placerea Ta“ (Psalmul 40.7, 8).

Geneza 37:18-36

Drumul lung parcurs de Iosif in cautarea fratilor sai aminteste de cel parcurs de Fiul lui Dumnezeu sa caute si sa mantuiasca ce era pier dut. Drum al golirii de Sine Insusi mai intai: fiind Dumnezeu, S-a facut Om. Drum al umilirii Sale apoi – pana la moarte, si chiar „moarte pe cruce“ (Filipeni 2.7, 8). Urmeaza crima, ale carei detalii vorbesc toate de spre crucea lui Hristos: ei fac planuri miselesti ca sa-l ucida pe cel care venise sa le slujeasca (Psalmul 109.5; Ieremia 11.19; Ioan 11.53); „se strang contra sufletului celui drept si con damna sangele nevinovat“ (Psalmul 94.21); il dez braca de haina lui (Psalmul 22.18) si-l arunca in groapa, imagine a mortii. In cele din urma il vand pe Iosif pentru douazeci de arginti ca rob la stra ini. Unul in sa mult mai mare decat el a fost vandut pentru treizeci de arginti, „pret scump“, conform estimarii lor (Za haria 11.13), apoi a fost dat lui Pilat prin mana iudeilor. Cat de mare trebuie sa fi fost durerea lui Iosif! Si cu cat mai mare trebuie sa fi fost tulburarea Celui pentru care Iosif nu este decat o slaba imagine, cand El a trecut prin toate aceste

dureri, prin moarte si prin despar tirea de Dumnezeu, in numele dragostei Sale nemarginite pentru voi si pentru mine!

Geneza 39:1-16

Cap. 38 este intercalat in istoria lui Iosif pentru a ne arata, prin exemplul fratelui sau Iuda, ce pacate grave si ce dezordini pot sa apara in familie prin inlaturarea lui Hristos, adevaratul Iosif. Prin contrast, in cap. 39 il regasim pe Iosif in Egipt, tanar temandu-se de Dumnezeu, pastrandu-se curat si despartit de lume. De aceea lui Dumnezeu li place sa arate ca aceasta smerenie ii este agreabila si ii binecuvanteaza in mod evident toate activitatile martorului Sau cre dincios. Cand vine ispita, Iosif o respinge (v. 8), nu-si pleca urechea la ea (v. 10), fuge (v. 12; priviti-l in contrast cu Samson in Judecatori 16.16, 17). Tineri credinciosi, fara indoiala ca vine ziua cand va trebui pentru un timp sa parasiti casa parintilor si sa locuiti intr-un mediu ostil si periculos. Fie ca acest exemplu al lui Iosif, si el departe de familie, sa va incurajeze in conflictele pe care le veti avea in mod inevitabil! „Cum isi va tine tanarul curata cararea?“ intreaba psalmistul. „Pazindu-se dupa Cuvantul Tau“, raspunde el imediat. El este inarmat pentru ziua ispitirii: „Strang Cuvantul Tau in inima mea, ca sa nu pacatuiesc impotriva Ta“ (Psalmul 119.9, 11) – iata cel mai bun lucru, in cel mai bun loc, pentru cel mai bun tel.

Geneza 39:17-23, 40:1-8

Inca o data Iosif a avut de suferit o grozava nedreptate. Sub o mar turie falsa el este condamnat si aruncat in temnita in mijlocul prizonierilor. Psalmul 105.18 ii de scrie suferintele fizice si morale: „I-au strans picioarele in butuci, sufletul sau a intrat in fiare“. Inca o data aceste suferinte le prefigureaza pe cele ale Man titorului. Au pus mana pe Isus (Marcu 14.46), au adus mar turii false impotriva Lui (Matei 26.59, 60), „a fost socotit printre cei fara de lege“ (Marcu 15.28), El, Cel care „n-a facut nimic rau“ (Luca 23.41). Temnita era plina de prizonieri vinovati. Cat de miscator este sa vedem ca Iosif, aflat in mijlocul lor, nu se considera superior pentru ca este nevino vat, nici dezgustat sau descurajat, ci continua sa slujeasca! Aceasta ne duce cu gandul la Omul care a venit sa impartaseasca starea noastra nenorocita si dezna dajduita, pentru a ne sluji cu dragoste. „El umbla din loc in loc facand bine“, a spus Petru (Fapte 10.38), adaugand: „pentru ca Dumne zeu era cu El“. Tot asa a fost si cu Iosif, atat in temnita cat si in casa lui Potifar (39.3, 21, 23), si aceasta a fost pentru el o mangaiere si secretul prosperitatii lui. Fie ca si noi sa ne bucuram de aceeasi experienta fericita pretutindeni si intotdeauna!

Geneza 40:9-23

Acesti doi slujitori ai faraonului Egiptului, paharnicul si brutarul, constituie un esantion al in tregii omeniri. „Nu este nici o deosebire, pentru ca toti au pacatuit ...“ declara Scriptura (Romani 3.22, 23). Toti au pacatuit impotriva lui Dumnezeu, toti au meritat mania Lui, pedeapsa Lui. Dar abia dupa aceasta apare o di ferenta. Unii primesc, prin har, prin credinta, vestea buna a mantuirii, in timp ce altii au perspectiva inspaimantatoare a celei de-a doua morti. In lume nu exista decat aceste doua stari: salvat sau pierdut. Din care categorie faceti parte? Spre deosebire de brutar, care nu a putut sapa de judecata faraonului, astazi este inca posibil ca, prin Evanghelia harului, sa treci din

poziția de păcatos pierdut în aceea de răscumpărat al lui Hristos. Cei doi talhari de la cruce ilustrează și mai bine cele două categorii în care se împarte omul rău. Unul rămâne insensibil și moare în păcatele lui; celălalt, ca răspuns la rugăciunea sa: „Aminteste-Ți de mine, Doamne ...“, primește acest răspuns minunat: „Asăzi vei fi cu Mine în paradis“ (Luca 23.43). Așa cum aici Iosif este mesagerul harului suveran, Isus, pacea noastră, este primul care, „venind, a vestit Evanghelia: pace vouă“ (Efeseni 2.17).

Geneza 41:1-13

Într-o zi ne-a fost infatisată rugăciunea talharului: „Aminteste-Ți de mine, Doamne ...“ (Luca 23.42). În cap. 40.14, Iosif îi cere paharnicului, care tocmai urma să fie eliberat: „Adu-ți aminte de mine ...“ Cât de trist este să citim în v. 23: „Dar mai-marele paharnicilor nu și-a mai adus aminte de Iosif și l-a uitat!“ Răscumparați de Domnul, beneficiari ai mării Sale mântuirii, nu suntem și noi adesea nerecunoscători, uitându-L pe Cel care ne-a mântuit? Deși îi datorăm totul, din ne-glijență nu vorbim despre El celor care nu au avut privilegiul de a-L cunoaște. Domnul știa cât de uitate sunt inimile lor Sale. Instituind Cina, dându-le pâinea și paharul, le-a spus: „faceți aceasta în amintirea Mea!“ (Luca 22.19). După visul lui faraon, amintirile se trezesc în mintea paharnicului. Cu siguranță l-a costat mult să spună: „Astăzi îmi aduc aminte de greselile mele“ (v. 9). Dar el n-a putut vorbi despre Iosif fără a spune unde și de ce l-a întâlnit. Tot astfel, când noi îl întâlnim pe Isus, Mântuitorul nostru, să nu ne temem să facem cunoscut starea de mizerie și de păcat în care ne aflăm atunci când El ne-a făcut cunoscut eliberarea.

Geneza 41:14-36

Tot așa cum faraon a fost tulburat de un vis, oamenii de astăzi sunt dezorientați, neliniștiți. Vii torul îi îngrijorează. Ei se simt la dispoziția unor catastrofe imprevizibile. Totuși Biblia conține tot ce poate ști omul despre viitor. Dar aceste profetii sunt de neînțeles pentru cei care nu au Duhul lui Dumnezeu. În zadar i-a consultat faraon pe cei mai înțelepți oameni din împărăția lui. Înaintea lui Dumnezeu, toată înțelepciunea omenească nu valorează nimic. Atunci apare Iosif. Ușile temniței i se deschid și el vine cu înțelepciunea de sus aducându-i lui faraon „un răspuns de pace“. El nu o miște să spună că acest răspuns vine de la Dumnezeu și nu de la el însuși (comparați cu Daniel 2.28). Un creștin care se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu știe mult mai mult despre viitorul lumii decât cei mai avizați politicieni. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu „ne-a dat pricepere“ (citiți Ioan 16.13; 1 Ioan 2.20; 5.20). Nu putem nega faptul că, din punct de vedere spiritual, trăim într-o perioadă de abundență spirituală. Pentru lume, aceasta va fi urmată de o perioadă de foamete prezisă de profeta, „nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzire a cuvintelor Domnului“ (Amos 8.11 ...). Ziua de îndurare se va sfârși. Citiți rule, ești tu gata?

Geneza 41:37-52

Acum se întoarce o pagină importantă în istoria lui Iosif. După suferința vine gloria (comp. cu Luca 24.26). Chinul aruncat în groapă, robul dintr-o țară străină, prizonierul din temniță, devine domnul țării (42.30), salvatorul lumii (sau Sustinător al vieții), cel înaintea căruia se pleacă orice genunchi

(v. 43 nota f; v. 45 nota g). Fiecare dintre aceste titluri ne vorbeste de spre Acela care, odinioara umilit si disprețuit, va fi in curand onorat in eternitate de toti oamenii. Isus Nazari neanul a fost inaltat de Dumnezeu foarte sus si a fost incununat cu glorie si cu onoare (Evrei 2.7). Si, ca o completare a tuturor acestor glorii, ceea ce-l poate satisface afectivitatea, lui Iosif i se da o sotie, imaginea Bisericii, luata din mijlocul natiunilor (Efeseni 1.20-23). Nu mele fiilor sai ar putea sugera chinul amar al Man titorului, chin uitat de acum (Matia, v. 51), pentru a gusta un belsug de roade (Efraim, v. 52; comparati cu Isaia 53.11). Psalmul 105.16-21 rezuma aceasta mareata povestire. Inainte de a trimite pe pamant foametea pe care o hotarase, Dumnezeu l-a pregatit pe Iosif prin suferinta. El este un simbol al lui Hristos in calitatea Sa de Salvator si de Sustinator al vietii lumii si al familiei lui Israel (Efraim in seamna dubla rodire). Asa ca putem rosti cu admirație: „Vom gasi noi un om asemenea acestuia?“ (v. 38).

Geneza 41:53-57, 42:1-8

Ceea ce Domnul anunta se implineste cu siguranta. Asa s-a intamplat si cu cuvintele lui Iosif, care sunt de fapt chiar cuvintele lui Dumnezeu. Cei sapte ani de abundenta se scurg, apoi incepe foametea. Dumnezeu incearca prin toate mijloacele sa intoarce spre El gandurile oamenilor. Din aceasta cauza, in lume exista pace si razboi, belsug si lipsuri, bucurii si incercari, care apar in viata oricarei fiinte omesti. Dar, vai, oamenii nu se gandesc deloc sa multumeasca Domnul pentru bucuriile pe care El li le da si nici nu obisnuiesc sa vina la El pentru a gasi ajutor in incercari. Totusi, asa cum faraon poruncea „Mergi ti la Iosif“ (v. 55), Duhul lui Dumnezeu ii indeamna pe oameni sa se intoarce la Man titorul si In sus El cheama: „veniti la Mine...“ (Matei 11.28). Da, sa mergem la Singurul care da belsug care ne poate hrani sufletele. Si sa profitam, de asemenea, de vremurile de belsug si ritual, de libertatea de a ne strange ca a duna, de lectura, ca sa ne umplem „hambarul“ mintii si al inimilor (Proverbe 10.5). In momentele de lipsuri sau de singurătate, de descurajare, cele pe care le-am strans (in rezerva) ne vor da putere si bucurie in Domnul. Si, mai presus de orice, sa nu uitam sfarsitul v. 55: „Faceti ce va va spune el“ (comparati cu Ioan 2.5).

Geneza 42:9-24

In timp ce in Egipt au loc aceste evenimente, familia lui Iacov a fost lasata deoparte, in tacere. Este ca si cum Dumnezeu ar fi spus: «Dupa crima voastra, acum, cand Iosif nu mai este printre voi, nu mai am nici un interes sa va spun ce va fi cu voi». Asa este si cu trista istorie a omului si, in particular, a lui Israel, dupa respingerea Mantuitorului. Dar, in rabdarea Lui nesfarsita, El n-a uitat nicidecum obiectul promisiunilor Sale sigure. Asteapta nu mai momentul potrivit pentru a le restabili relatia cu El. Si momentul potrivit este foametea. Daca Dumnezeu permite incercari chiar pentru ai Sai, acestea vorbesc de faptul ca lipsurile sau boala survin pentru ca Domnul Hristos, adevaratul Iosif, sa-Si poata lua sau relua locul in intregime in vietile noastre. Sa nu ne gandim ca trecerea timpului poate sterge cel mai mic pacat; fiecare dintre ele se afla sub ochii Domnului, chiar daca noi le-am uitat, si, mai devreme sau mai tarziu, va trebui sa-i dam socoteala pentru aceste pacate. „Suntem oameni cinstiti“, indraznesc sa afirme fratii criminali in timp ce se prezinta inaintea aceluia care le putea dovedi contrariul si care ii putea face de rusine nu mai spunandu-si numele. Versetul 21 arata insa ca dupa trei zile si dupa o noua conversatie, constiinta lor incepe sa le

vorbeasca.

Geneza 42:25-38

Primindu-si fratii cu asprime, Iosif nu intentioneaza sa se razbune, putem fi siguri de aceasta, ci, cunoscand din experienta rautatea inimii lor, doreste sa-i aduca la adevarata pocainta. Pentru a realiza aceasta folosesc te succesiiv asprimea si bunatatea, panica si incurajarea rea, acuzațiile si ospetele. Toate acestea sunt manuite cu mare intelepciune si ne arata, prin comparatie, cum lucreaza Domnul atunci cand doreste sa ne trezeasca inima si conștiinta. Uneori El trebuie sa ne vorbeasca „aspru“ (v. 30). Acuzațiile pe care le aduce Iosif impotriva fratilor sai sunt nedrepte. Ei nu sunt spioni. Dar ei simt ca Dumnezeu le vorbeste si isi amintesc de pacatul la care au luat parte cu totii, de propria lor nedreptate impotriva fratelui lor. Poate ca trebuie sa fim supusi nedreptatii. In loc sa ne suparam sau sa cautam sa ne indreptam, sa ne intrebam mai curand ce doreste Dumnezeu sa ne invete in acest mod dureros. Si pentru Iacov, totul este dirijat spre binele sau, chiar daca el spune in v. 36: „Toate acestea sunt impotriva mea“. Va trebui sa invete ca, daca Dumnezeu este pentru el, nimic nu poate fi impotriva lui si ca „toate lucrurile lucreaza impreuna spre bine pentru cei care Il iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8.28, 31). In acest fel Dumnezeu i-l va reda pe Iosif.

Geneza 43:1-15

Fratii lui Iosif sunt plini de teama. Ei trebuie sa se intoarca la Iosif si sa-i dea o explicatie pentru banii pe care i-au gasit in sacii lor. Cum vor fi primiti? Sa nu stam departe de Domnul cand avem o conștiinta impovarata. Versetul 8 traseaza tuturor pa catosilor calea de urmat: „ne vom ridica si vom merge, ca sa traim“ (comparati cu Luca 15.18). Fratii si-au convins total sa-l lase pe Benjamin sa mearga cu ei si in cele din urma au pornit la drum, ducand cu ei un dar: „cele mai renumite roade ale tarii“ (v. 11). Dar oare mai are nevoie de ceva puternicul Iosif, ale carui hambare sunt pline? Dintotdeauna omul doreste sa aduca ceva lui Dumnezeu. Dar din partea Sa totul este gratuit. El nu poate primi nimic din partea noastra, fie chiar si cel mai bun lucru. Mierea, mirodeniile, nucile, migdalele sunt produse de lux, inutile pentru cei care nu au grau. Inimile noastre au nevoie de grau ceresc, de hrana de sus, singura care poate satisface foamea sufletelor. Lumea ne va oferi delicatase, dar Domnul Isus, adevaratul Iosif, este Singurul care ne poate da grau din tara cereasca, descoperindu-Se inimilor noastre.

Geneza 43:16-34

Cat de greu le vine fratilor lui Iosif sa lase deo parte propriile resurse! Totusi trebuie sa acceptem faptul ca datoria lor a fost platita. Putem fi siguri ca socotelile administratorului lui Iosif au fost in regula, din moment ce le-a spus: „argintul vostru a venit la mine“ (v. 23). Marele Iosif a platit personal pentru fratii sai. Tot astfel, Hristos a platit in intregime pretul pacii noastre. Datoria ne-a fost achitata integral si numai El cunoaste ce a insemnat aceasta. Dar cat timp raul nu este judecat si marturisit, nu putem gusta bucuria partii. Masa luata impreuna este o imagine a acestei partii care implica o deplina intelegere, o impartasire, o conversatie intre participanti. Oare nu este asa la Masa Domnului, unde cei credinciosi, toti impreuna, gandesc la suferintele Lui? Dar aici, din cauza

pacatului care pune o barie ra intre ei, Iosif ma nan ca singur si fratii sai mananca tot singuri (v. 32).Citind aceste capitole, sa urmarim de cate ori plange Iosif (Geneza 42.24; 43.30; 45.2, 14; 46.29; 50.1, 17). Lucru minunat, el nu a plans nici in groapa, nici in temnita! Acestea sunt numai lacrimi de dragoste. Ele ne fac sa ne gandim la lacrimile Domnului Isus (Ioan 11.35; Luca 19.41).

Geneza 44:1-17

Plasa se strange in jurul fratilor lui Iosif. Im prejurari neprevazute – in sa dirijate de o mana credincioasa – ii constrang a face cale-ntoarsa si a se infatisa inaintea celui care cu noas te totul. Acum constiinta le este atinsa. „Ce sa vorbim si cum sa ne indrepta tim?“ (v. 16). Ce progres moral au facut pana in acest moment, fata de ziua cand pretin deau ca sunt „oameni cinstiti“ (42.11)! De aceea, izbavirea este aproape.Ca intreaga istorie a lui Iosif, aceste eveni mente au semnificatie profetica. Israel, temporar lasat deoparte dupa respingerea lui Hristos, adeva ratul Iosif, va fi facut sa-si recunoasca crima si sa vada in Nazarineanul pe care L-au dispretuit si L-au rastig nit, Cel pe care Dumnezeu L-a facut si Domn si Hristos (Fapte 2.36), pe Mesia al lor si in acelasi timp pe Fiul Omului care va domni peste in tregul univers. Dar, ca sa poata infaptui aceasta lucrare in constiinta, trebuia mai intai ca Israel, si in special semintia lui Iuda, sa treaca printr-o perioada de mari incer cari, numita „necazul cel mare“ (Apo calipsa 7.14). Necazul fratilor lui Iosif de pana in momentul cand isi marturisesc crima ilustreaza nelinistea de care vor avea parte evreii inainte de a-L recu noaste si onora pe Mesia.

Geneza 44:18-34

Scopul lui Iosif era sa intoarca gandurile fra tilor sai cu peste douazeci de ani in urma, langa groapa, cand ei erau insensibili la nelinistea sufletului sau pe cand le cerea in durare (42.21); mai voia sa-i faca sa retraiasca dure rea batranu lui lor tata pe care il anuntau cu cru zime de moar tea fiului sau. Acum Iosif dorea sa va da daca ei pot intelege suferinta de atunci a fratelui lor mai tanar si a tatalui lor. Ei bine, el a reusit in sfarsit sa le miste inimile! Cat de induiosator este sa-l auzim pe Iuda vor bind despre batranul lor tata si despre fratele mai tanar, fiu capatat la batranete!Ce lectie este aceasta si pentru noi! Trebuie sa ne punem in locul celorlalti, sa le intelegem bu cu riile si mai ales amaraciunile. Mai mult, tre buie sa patrundem profunzimea gandurilor dra gostei Tatalui pentru Fiul Sau si a durerii Sale cand Si-a va zut Preaiubitul Fiu in mainile oamenilor rai si l-a au zit strigatul fara sa-l poata raspun de. Si, in sfarsit, trebuie sa incercam sa patrun dem suferintele Fiului cand purta povara pacate lor noastre sub judecata divi na si cand, in nema surata tulburare a sufle tu lui, a fost parasit de Dumnezeu pentru noi. Nu sun tem noi, in mod trist, adesea insensibili fata de aceste aspecte pe care Duhul incearca sa le aduca in preocuparile noastre?

Geneza 45:1-15

Sosise momentul pe care Iosif il astepta de mult timp. Cata rabdare a avut! Daca s-ar fi facut cunoscut prea devreme, fratii sai l-ar fi cinstit de nevoie, ca snopii din visul sau, in timp ce inimile lor ar fi ramas reci si pline de teama.Acum fratii afla ca guvernatorul Egiptului, cel caruia ii apartine toata aceasta glorie, nu este alt cineva decat cel pe care l-au urat si l-au res pins ei. Nu numai ca el este in

viata, ci toate lu crurile ii sunt supuse (Evrei 2.8). Iar purtarea lor cri mi nala a fost tocmai mijlocul prin care s-au implinit visele lui Iosif. Cat de incurcati vor fi fost in ini mile lor vazand maretul har a carui dovada vie era Iosif! El nu s-a razbunat, nici macar nu le-a re prosat ceva, ci dorea numai fericirea lor. Cat de spre ini ma lui, nu este ea plina de bucurie, o bucurie ca cea a Pas to rului care a gasit oaia ratacita? Acum fra tilor li se da un mesaj fericit, sa duca vesti bune, sa mearga la tatal lor si sa-i spuna despre gloria celui care i-a iertat. Aceasta este si misiunea noas tra, dragi rascumparati ai Domnului, sa le spu nem altora, incepand cu cei mai apropiati de langa noi, ce am gasit in Isus si sa istorisim Tatalui Sau „toata gloria Lui“ in adunari de inchinare.

Geneza 45:16-28

Rasplateste raul cu bine: aceasta este ceea ce face Iosif cu fratii sai. Asa cum ne invata Domnul (Matei 5.44), aceasta este cea mai buna cale de a castiga inima cuiva. Fratii au crezut ca trebuia sa aduca ce era mai bun din ce aveau (43.11), „putin balsam, putina mie re ...“. Dar acum pot vedea cat de neinsemnate sunt. Insi faraon le promite tot ce este mai bun in tara, spunandu-le in acelasi timp: „sa nu va para rau de lucrurile voastre“ (v. 20). Prezenta Domnului si bucuria gloriilor Sale sunt inaintea noastra. Lucrurile pamantesti lasate in urma pentru El sunt fara valoare, le putem abandona (Marcu 10.29, 30). De asemenea avem do vada ca Isus este viu, glorios, si ca ne asteapta in cer: El ne-a trimis Duhul Sfiant ca arvuna a mos te nirii noastre (Efeseni 1.14). Sa observam ca Iosif nu le da fratilor sai nu mai o tara in care sa locuiasca, ci si tot ce le va trebui in calatoria lor pana acolo: Carele? Isus ne poarta de grija pentru calatorie. Merinde? Cu vantul Sau este hrana noastra. Haine? Hristos poate si trebuie sa fie imbracamintea noastra (Galateni 3.27). In final, rugamintea celui care-si cunoaste bine fratii: „Sa nu va certati pe drum!“ (v. 24). Oare noi nu avem nevoie de un ase menea indemn?

Geneza 46:1-34

Dragostea lui Iosif pentru fra tii sai si maretia iertarii sale ne-au ocupat mai mult decat gloria si bogatia sa. Pentru aceia dintre noi care traiesc in familii cu mai multi frati, nu este aceasta ocazia de a invata o miscatoare lectie de dragoste si de sprijin re ciproc? Dar dragostea lui Iosif pentru tatal sau, Iacov, respectul pe care i-l poarta, bunatatea lui, nerab darea de a-l vedea, graba cu care i-a iesit in intampinare, si acestea sunt exemple pentru noi. Ne iubim si ne respectam noi parintii in felul acesta? Familia lui Israel se pune la drum trecand prin Beer-Seba, „fantana legamantului“ (21.31 nota a)! Promi siunile ii sunt confirmate aici lui Iacov de catre un Dum nezeu credincios: „Nu te teme sa cobori in Egipt!“ ii spune El (v. 3; comparati cu Isaia 41.14). Ce schimbare vedem in Iacov, cel care odinioara fusese condus de dorintele sale! Acum se teme sa faca un pas fara Dumnezeu! Si El il incurajeaza, promitandu-i ca va cobori cu el. Ne poate Domnul insoti intotdeauna si pe noi oriunde mergem? Urmeaza o miscatoare intalnire cu fiul prea iubit care pregatise totul pentru a asigura confortul familiei sale. „Ma duc sa va pre gatesc un loc“, le-a promis Domnul Isus uce nicilor Sai, „pentru ca, acolo unde sunt Eu, sa fiti si voi“ (Ioan 14.2-3).

Geneza 47:1-12

Marelui Iosif ar fi putut sa-i fie rusine de fa mi lia lui de simpli pastori veniti sa ceara grau pen tru ca erau infometati, de acesti straini suspectati a fi spioni sau hoti. Dar cine gandeste asa nu-l cunoaste. El ii prezinta in fata tuturor ca fiind fratii sai. Pen tru faraon este in de ajuns sa stie ca sunt fratii lui Iosif pentru ca gloria salvatorului Egiptului sa se rasfranga a supra lor. Iosif se asema ma na si in acest aspect cu Dom nul Isus. Lui nu-l este rusine sa ne nu measca fratii Sai (Evrei 2.11, 12). Suntem placuti inain tea lui Dum ne zeu in Prea iubitul Lui (Efeseni 1.6) – acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne intampina cu toata bunavointa. Iosif il prezinta pe tatal sau lui faraon. Ce scena indu iosatoare si plina de frumuseti! Un sarman batran, sprij i nin du-se in toiag, il binecu vanteaza pe puternicul mo narh. Dupa standarde le lui Dumnezeu, Iacov, omul lui Dum nezeu, este mai mare decat regele (Evr. 7.7). In ge neral, cu cat un om este intr-o pozitie mai inalta, cu atat este mai dis tant, dar lui Iosif, gloria nu-i micsoreaza cu ni mic dragostea plina de tandrete pentru fratii sai si pen tru fami liile lor. Proviziile pe care le imparte sunt ma su rate „dupa numarul copiilor“. Admirabila imagine a re la ti ei noastre cu Hristos si a tot ce de curge din ea! Inca de aici, de jos, ne este oferita „partea cea mai buna“ (v.11). Cre dinta noastra poate sa lipseasca, dar harul Sau niciodata nu lipseste.

Geneza 47:13-26

Implinirea visului lui faraon era strans le gata de persoana lui Iosif. Belsugul ur mat de foamete l-au facut cunoscut pe Iosif ca pe cel care mentine viata, ca pe salvatorul lumii (v. 25). Hristos este centrul profetiei. Curand El va avea domnia universala. Toate familiile natiuni lor se vor prosterna inaintea Lui (Psalmul 22.27). Dar credinciosii nu asteapta sa vina acest moment pentru ca sa li apartina si sa l se inchine. Isus implineste in ei o lucrare. El incepe prin a le satisface nevoile sufletelor (Ps. 107.9). Apoi, ca si Iosif cu egiptenii, lucreaza astfel incat, incetul cu incetul, sa su punem totul lui Dumnezeu. Secretul deplinei eli berari este sa-l acordam dreptul asupra «zilelor noastre, bunurilor noastre, trupurilor noastre, inimi lor noastre». Domnul nu Se multumeste din partea noastra numai cu o jertfa sau alta. El ne doreste cu totul, pe temeiul dreptului pe care l-a dobandit a supra noastra. El ne-a cumparat cu un pret ne spus de mare pentru Dumnezeu (1 Corinteni 6.19, 20), astfel ca noi nu ne mai apartinem noua insine, ci am devenit ai lui Dumnezeu si ai Domnului Isus Hristos (com parati cu Iacov 1.1). De acum de pindem in intre gime de El, nu numai pentru toate nevoile noas tre, ci si pentru a-l aduce roade spre gloria Lui.

Geneza 47:27-31, 48:1-7

Lunga viata a lui Iacov este aproape de sfarsit. El a recunoscut inaintea lui faraon ca zilele lui „au fost putine si rele“ (47.9). Trecuse prin experiente dureroase si, din vina lui, pierduse multi ani. Viata lui n-a atins nivelul lui Avraam si al lui Isaac. Oare de ce, daca nu stim nimic despre ultimele fapte ale acestor doi patriarhi, sfarsitul lui Iacov este consemnat atat de ama nuntit? Cu siguranta datorita faptului ca acest sfarsit triumfator subliniaza si glorifica harul lui Dumnezeu fata de acest om; este o incununare a lucrarii rabdatoare a disci plinei Sale, ale carei roade suntem datori sa le admiram. Iacov isi revede viata si evoca etape din ea: Luz, numit Betel, unde i S-a descoperit Dumnezeu, Efrata si moartea Rahelei ... Sa ne imaginam ca drumul vietii noastre se sfarseste. Toate privirile noastre inspre trecut vor accentua in durarea Celui care, cu aceeasi dragoste, ne-a con dus, ne-a

sprijinit, ne-a muștrat sau ne-a mângaiat. Acum Iacov se apleacă cu fața la capataiul patului (47.31), unde, conform cu Evrei 11.21, se închină rezemat pe varful toiagului sau de călător. Să nu așteptăm sfârșitul zilelor noastre pentru că să răspundem ca Iacov la iubirea Domnului Isus, ci să-o facem chiar acum!

Geneza 48:8-22

„Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare dintre fiii lui Iosif“ (Evrei 11.21). Dând celui mai tânăr binecuvântarea celui mai în vârstă și invers, gândul îl va fi purtat spre tristul incident din capitolul 27. Acum este orb, cum fusese și Isaac, dar știe să discearnă gândul lui Dumnezeu. Se spune că Iacov nu a umblat niciodată atât de bine ca atunci când era schiop și n-a «văzut» niciodată atât de bine ca atunci când era orb. El îl cheamă pe Dumnezeu care fusese păstorul său până în ziua aceea (v. 15). Cunoștea din experiență munca și greu tatile unui păstor (31.38-40). Acum se pune în locul oii și-și aminteste de grija răbdătoare a Păstorului al Cărui subiect fusese. Ca și Iacov, David își face ucenicia pășcând „oile tatalui său“ (1 Samuel 17.34). Mai târziu el va fi numit „păstorul poporului Israel“ (2 Samuel 7.7, 8). Cu toate acestea, în Psalmul 23 va scrie: „Domnul este Păstorul meu“. Fiecare dintre noi cunoaște numele scump cu care se prezintă Domnul Isus: „Eu sunt Păstorul cel bun“ (Ioan 10.11, 14). Este numele pe care Și l-a jertfit dându-și viața pentru oile Sale dragi, purtându-le de grija și conducându-le întreaga lor viață, fără ca ele să știe, așa cum l-a condus Dumnezeu pe Iacov. Dar putem oare spune fiecare, ca Iacov și ca David, „El este Păstorul meu“?

Geneza 49:1-18

Avem în față încă un capitol de natură profetică. În aceste ultime cuvinte ale lui Iacov găsim întreaga istorie a poporului Israel, ca și cum ne-ar fi prezentată anticipat în rezumat. Sub jug de cători și regi, poporul a devenit stricat ca Ruben (35.22); L-a uitat pe Domnul pentru idoli. Apoi, ca și Simeon și Levi în cap. 34, și-a arătat violența în respingerea profetilor și chiar a lui Mesia, ceea ce a dus la împrăștierea lor printre națiuni. Hristos este reprezentat prin Iuda, semintie de care este legat prin naștere. Domnia și sceptrul împăratiei sunt numai ale Lui. După aceasta vedem Israelul împrăștiat sub judecata lui Dumnezeu, angajat în activități comerciale și în același timp sub robia națiunilor. Pe rioada actuală este personificată prin Zabulon și Isahar. Cât despre Dan, el îl reprezintă pe Antihristul, un iudeu care în viitorul apropiat va fi primit de Israel ca Mesia. „Un șarpe pe carare“ este un grozav simbol al puterii satanice care va lucra atunci nestăruindu-se. Înainte de această perspectivă îngrozitoare, răsădită credincioasă va putea conta numai pe eliberarea de sus: „Aștept mântuirea Ta, Doamne!“ (v. 18). Această așteptare este ideea calauzitoare din Psalmii 130 și 131. Cât despre noi, îl așteptăm noi pe Domnul?

Geneza 49:19-33

Când Biserica va fi luată, „ceasul încercării“ va veni „peste tot pământul locuit“ (Apocalipsa 3.10). O răsădită credincioasă a lui Israel va trece prin acest necaz grozav. Putem vedea aceasta în cuvintele pe care Iacov i le adresează lui Gad. Bine amin ne vorbeste despre Împăratul (Hristos) care

Isi asaza imparatia dupa nimicirea dusmanilor Sai, in timp ce Aser si Neftali reprezinta poporul binecuvantat in final prin in temeierea imparatiei. Desi copilul lui Dumnezeu stie ca nu va fi pe pamant in acea vreme, el trebuie sa fie interesat de aceste lucruri si sa se bucure, gandind ca ade varatul Iosif (Hristos), care a fost urat si res pins, va avea puterea suprema si va fi acolo spre bine cu vantarea intregii lumi. „Iosif este vlastar de pom roditor, ... ramurile sale dau lastari peste zi d“ (v. 22), trecand peste hotarele lui Israel. Bine cu vantările vor atinge si natiunile care sunt straine de promisiuni. Astfel, Isus, adevaratul Iosif, „a fost despartit de fratii Sai“ (lit: nazarean – v. 26, nota b). Pe cel odinioara „intaratat amarnic“ si „urat“ (v. 23), Dumnezeu „L-a inaltat foarte sus si l-a daruit un Nume care este mai presus de orice nu me“ (Filipeni 2.9, 10). Este acest Nume al lui Isus: Dumnezeu Salvatorul, in prezent pentru inimile voastre mai presus decat oricare altul?

Geneza 50:1-14

Cartea Geneza contine toate evenimentele majore care privesc familia omeneasca: nasterea, casatoria, pier derea sotiei, a mamei, a tatalui ... si ne pre zinta credinta activa trecand prin toate acestea. Sfarsitul lui Iacov este foarte frumos. Pamantul bun al Gosenului, unde si-a petrecut ultimii sap tesprezece ani din viata, nu l-a facut sa uite tara Canaanului, nici promisiunile facute de Domnul la Beer-Seba (46.4). El a aratat fiilor sai importanta pe care o acorda Canaanului, dandu-le instructiuni precise pentru in mormantarea lui. Va trebui sa se odihneasca in aceasta peatera, Macpela, in care membrii familiei cre dinteii asteapta ziua invierii. Pretul care sa-i asigure dreptul la aceasta fusese platit in trecut. Funeraliile patriarhului sunt de o mare solemnitate. In general in Vechiul Testament, in mormantarea unui om este pe masura credincio saie sale. Inmormantarea lui Iehoiada si cea a imparatului Ezechie au omagiat evlavia lor (2 Cronici 24.16; 32.33). Astazi, cand un credincios paraseste lumea, nu se fac ceremonii deosebite. Pentru copilul lui Dumnezeu, moartea si-a pierdut puterea, fiind aseme nea unui somn care va sfarsi prin in viere (1 Tesaloniceni 4.13, 14). Dar chiar daca moartea si-a pierdut boldul, sa nu uitam niciodata ca l-a costat aceasta pe Cel care a invins-o!

Geneza 50:15-26

Mai ramasese inca o durere pentru Iosif dupa moartea tatalui sau: fratii lui se indoiau de dragostea lui. Gandeau ca, odata ce Iacov a murit, Iosif se va razbuna. Cu cata tandrete ii asigura inca o data, explicandu-le gandul lui Dumnezeu si confirmandu-si promisiunea de a se ingriji de ei si de copiii lor! Multi crestini se aseamana cu acesti frati ai lui Iosif. Nu cred ca sunt pe deplin ier tati (1 Ioan 4.18). Oare nu ne indoim si noi de dragostea Domnului, desi El ne-a dat atatea dovezi despre ea? Inima Sa este deosebit de sensibila fata de aceas ta lipsa de incredere. Este ca si cum El ne-ar spune: „De atata timp sunt cu voi si nu M-ai cunoscut?“ (Ioan 14.9). La sfarsitul Genezei vedem cum se contureaza aproape toate tainele lui Dumnezeu. Dar, inainte de a se incheia aceasta carte, auzim din nou certi tudinea credintei (v. 24). „Dumnezeu va va cerceta negresit“, sunt ultimele cuvinte adresate de Iosif fratilor sai si singura din faptele lui de credinta consemnata in Evrei 11.22. Chiar in bel sugul vietii placute din Egipt, el intreve de ple carea fratilor sai si mutarea oaselor sale in Canaan. Sa imitam si noi credinta lui Iosif!

Structura cartii Geneza

"La inceput Dumnezeu a creat cerurile si pamantul." Geneza 1.1

In Geneza gasim germenii tuturor adevarurilor si subiectelor dezvoltate mai tarziu in Scriptura. Ea incepe cu un om (Adam) asezat in inocenta in Eden si avand acces la pomul vietii si se incheie cu un om (Iosif) ingropat intr un mormant din Egipt. In mod evident, prima creatie are o semnificatie imensa. In ea vedem revelate gloria lui Dumnezeu, puterea Lui vesnica si divinitatea Sa, asa cum le poate percepe omul pe pamant (Psalmul 19.1; Romani 1.20).

Vedem apoi, dupa ce pacatul a intrat in lume, remediul lui Dumnezeu si scopul Sau, revelate prin promisiunea cu privire la Samanta femeii, care avea sa distruga puterea sarpelui, insa care avea sa sufere facand aceasta. Imbracamintea din piei de animale a inlocuit sorturile facute din frunze de smochin, iar acest lucru reprezinta o aluzie divina la faptul ca Dumnezeu avea sa pregateasca un acoperamant pentru omul vinovat, acoperamant care implica moartea unui Inlocuitor, in timp ce frunzele de smochin simbolizeaza esecul omului in a si pregati propriul acoperamant.

Exista un alt principiu important prezentat inca de la inceput, pe care il vedem dezvoltat de a lungul intregii Scripturi. El este ilustrat in istoria lui Cain si a lui Abel. De la acesti doi oameni invatam ca, de fapt, exista doar doua religii in lume: una caracterizata de calea omului, iar cealalta, de calea revelata a lui Dumnezeu. Una este religia faptelor, jertfa lui Cain fiind rodul lucrarii de catre om a pamantului blestemat. Cealalta este religia harului suveran al lui Dumnezeu, care o oferit un Inlocuitor pentru noi, jertfa lui Abel fiind compusa din oile intai nascute ale turmei sale si din grasimea lor.

Vedem deci, inca de pe primele pagini ale Bibliei, ceea ce s a repetat incontinuu de a lungul istoriei omului: oameni care cauta indreptatirea prin fapte, in contrast cu cei care manifesta credinta in ceea ce ofera Dumnezeu.

"Si Domnul spuse lui Avram: „Iesi din tara ta si din rudenia ta si din casa tatalui tau, in tara pe care ti o voi arata. Si te voi face o natiune mare si te voi binecuvanta; si voi face numele tau mare si vei fi o binecuvantare“. Geneza 12.1,2

Geneza este compusa din doua mari parti. Prima (capitolele 1–11) acopera o perioada de doua mii de ani si prezinta patru evenimente importante: creatia, caderea omului, potopul si formarea natiunilor. Aceste patru mari evenimente au pus temeliile lumii in care traim noi astazi. Cea de a doua parte (capitolele 12–50) acopera o perioada de doar trei sute de ani, insa descrierea ei este mult mai lunga. Ea se concentreaza pe istoria a patru oameni dintr o familie aleasa de Dumnezeu sa fie cea din care avea sa fie format poporul Israel si din care avea sa vina Mesia. Acesti patru oameni sunt: Avraam, Isaac, Iacov si Iosif. Sunt sapte oameni prezentati in Geneza, a caror istorie si al caror caracter insumeaza liniile principale ale adevarurilor care vor fi mai tarziu dezvoltate de a lungul Bibliei. Acestia sunt:

Adam – primul om, autoritate, stapanire;

Enoh – umblarea cu Dumnezeu, rapirea;

Noe – harul și dreptatea, guvernarea;

Avraam – chemarea lui Dumnezeu, alegerea, principiul credinței;

Isaac – filiatia, substituirea, învierea;

Iacov – disciplina lui Dumnezeu, rezumatul profetic al istoriei lui Israel;

Iosif – suferința și domnia, moștenirea. Istoria lui Iosif prezintă una dintre cele mai importante imagini ale lui Hristos din Scriptură: lăsat de frații săi, vândut națiunilor, înălțat ca domn asupra lor și, de asemenea, restabilindu-i pe frații săi.

clickbible.org